

סופהקוץ

כ"ב באדר, תשמ"ח 11.3.1988

מחד, חמש דקות
לכפ"סבא

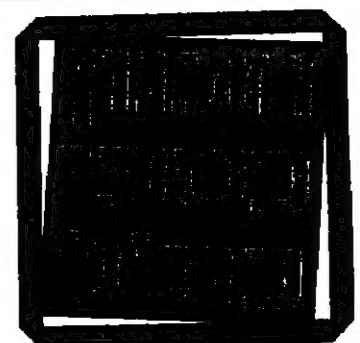
ל"בים ויחודים:
יותר גם לאהוב

איך יוצאים מהבלאגן?

מיפול בנויניים הכספיים על
המשפחה או העסק מצריך היום
הרבה יותר מחשבה וחכמה מאשר
בעבר. בנק הפועלים מציע לך שרות
חדש ובלעדי שיאפשר לך לחבון
את השקעותיך ואת האשראי שלך
בצורה טובה יותר.

כדי שתרוויח יותר

■ תיק לחבון כספי כולל
בתיק לחבון כספי כולל תמצא
מידע מנון על תכניות האשראי.
ההשקעה והחסכון שהבנק מציע
לך. תמצא בו גם דפי עור לחבון
תקציב המשפחה או העסק, שיעזור
לך לבדוק את מבנה ההוצאות
וההכנסות שלך לאורך זמן. ויתנו לך
תמונה כוללת של מצבך הכספי.

■ יעוץ מקצועי מותאם לצרכיך
יעוץ מקצועי העומד לרשותך בסניף
יחסוך לך מידע חיוני ומפורט על
תכניות הבנק, ויבדוק, יחד איתך,
מהי תכנית הפעולה המתאימה
ביותר עבורך. כך תוכל להפיק
הועלת מרבית ממכלול פעולותיך בבנק.

בוא לבנק הפועלים, בקש תבנו
כספי כולל ותראה איך מרוויחים יותר.

עם חבון כספי כולל
יעוץ מקצועי מתאים
תוכל לעשות סדר
בפעולותיך הבנקאיות
ולהרוויח יותר

בוא ותראה איך פועלים טוב יותר בנק הפועלים

מלך של אלה

כרמל סלקטד.
אמנות היין הצרפתי.

סדרה חדשה
בת 8 ינות מובחרים

סדרת יינות מעולים במיטב המסורת והידע הצרפתי.
מענבים אשר טופחו בכרמים מובחרים.
כרמל סלקטד - הרמוניה מושלמת בין ארומה עשירה,
חמיצות נעדרת, וטעם העינב.

כרמל סלקטד

קברנה סוביניון, סוביניון בלאן, קברנה לבן, אמרלד ויזלינג, שנין בלאן, מטיט סייז, פרג' קולומבר, מוסקט.

המשביר לצרכן

13.3-18.3.88

הנחות גדולות לקראת החג

סניף אמאניל
FERUNION
10⁹⁰ - 16 סמ"ק
2⁹⁰ - 20 סמ"ק
4⁹⁰ - 24 סמ"ק
11⁹⁰ - 18 סמ"ק
13⁹⁰ - 22 סמ"ק

סט 24 מוסות
COUNTRY
לסדר פסח
באריזה מהודרת
17⁵⁰ - 17.50

יום המוצר
יום ראשון - 13.3.88
גרביים
לנשים וגברים
ולדים
20% הנחה
Marks & Spencer

CANNON
מזנוני מיטות
CATALINA
17⁹⁰ - 17.90
26⁹⁰ - 26.90
39⁹⁰ - 39.90
9⁹⁰ - 9.90
74⁹⁰ - 74.90
89⁹⁰ - 89.90
109⁹⁰ - 109.90
שמיכות
מעבר אקורן
EMPRESS
39⁹⁰ - 39.90
50⁹⁰ - 50.90

מבחר גזול של
תקליטים | קלטות | קומפקט-דיסק
15% הנחה

תפרון-שיקה 20%
תחתונים - גומיות - חולצות
לנשים וגברים ולילדים
15% הנחה

20% הנחה על כל מוצרי קרליין

אשראי מניש עד 12 חשלומים
על קניית כל מגוון המוצרים
מ-500 עד 2000 מ-2000 עד 7500
ללא ערבים
לרכישת מוצרים
מדינה אחת לנו

מדינה אחת לנו שתהיה לי נקי

סניף אמאניל

גבינות צאן תנובה לאניני הטעם

גליל היא הגבינה בעלת ה"עורקים" הירוקים, המיוצרת במחנות גבינת רוקפור ROQUEFORT בצרפת. טעמה פיקני ומאד נהנה לדגש על טעם אוזון או כלב. "גליל" מתאימה גם לקבוצת משבליים וסמוראים. גבינת "גליל" ניתן לקנות בחנויות עגולים לפי משקל, או בחפירות קטנות.

גלנד גבינת "גלנד" מיוצרת מחלב כבשים, כמו גבינת ה"קשקול" KASH-KAVAL המיוצרת בארצות הבלקן. טעמה חריף ופיקני והשימוש בה רבים ומגוונים - לתבשילים, לאפיה, לכריכים ולחשי פית. "גלנד" נמכרת בחפירות עגולים לפי משקל, או בחפירות קטנות.

פסח גבינת פסח מיוצרת מחלב כבשים והדושה בארצות הבלקן והמיוצרת בתוך פי מלח. גבינת "פסח" מתאימה למגוון רחב של מאכלים, דברי מאפה, סלטים, משבליים וכריכים. היא נמכרת באריות וגלילה וקי"ג ובמשקל, או בחפירות קטנות.

בש זוהי גבינה מעושנת מחלב כבשים ובשר, בפעם מעושנת ופיקני. גבינת "בש" מתאימה מאד לכריכים ולחשי פית. צורתה גלילית - גליל עגול באריות פלסטיק חומה. ניתן לקנות גבינת "בש" לפי משקל או בפרוסות חפירות קטנות.

גליל "גליל" המיוצרת מחלב כבשים והדושה בארצות הבלקן והמיוצרת בתוך פי מלח. גבינת "גליל" מתאימה למגוון רחב של מאכלים, דברי מאפה, סלטים, משבליים וכריכים. היא נמכרת באריות וגלילה וקי"ג ובמשקל, או בחפירות קטנות.

לבחירתך גבינות צאן נוספות של תנובה מחלב כבשים ועיזים משבוכ: "הרדוף" גלילית, "פרומנת", "עוזבז", "מעדן עז" ו"אליענה".

לגוף שלך מגיע תנובה

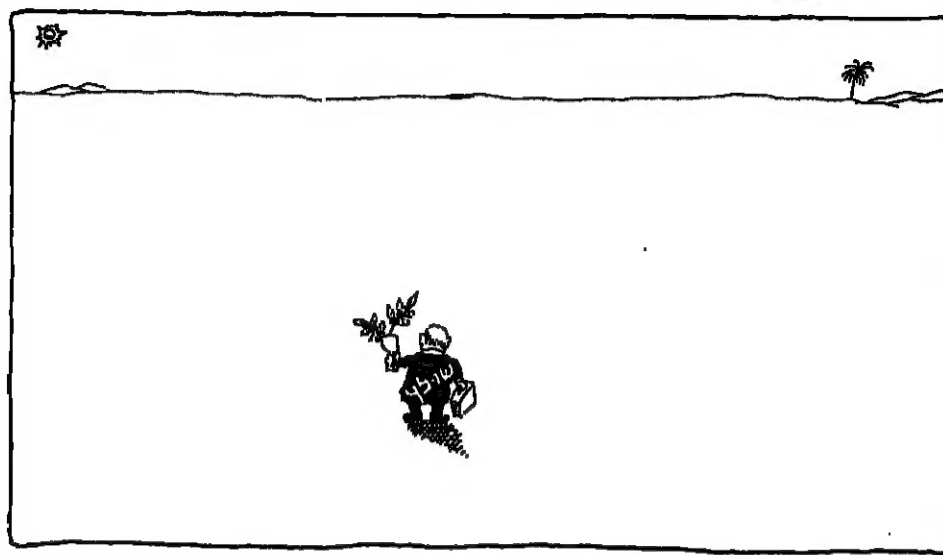
סופהוט

כ"ב באדר, תשמ"ח 11.3.1988
© 1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

8	פחד, חוש דקות מכפר-סבא מיכל קפרא
12	מותר גם לאהוב חלמה אדמון
16	ר"ר יצחק דודי אין אחד כזה עמוס לבב
21	הצעה מדינית יהונתן גפן
22	הבת שלי, להתעורר מחלום רע רונית לשם
27	טיול "סופשבוט", אל חוף דור גלי פרידלנדר
28	קסם המירדות חמר אבידור
32	שטח פרטי, רפי גינת נורית כצק
34	חרפה בת חמישים שאל כרמל וריצ'רד ארגולד
40	נשים בארון הקודש סימה קרמון
43	לאכול בחוץ מאיר
44	הוא מגיע - סקסי ורומנטי יהודית חנוך
47	שיפורים מאיר עזריאל
49	חיים ואהבים חמר אבידור
51	פגשנו יגאל לב
52	הרוסקים
54	מעייב לילדים

בשעה זו רמת גן (גיליון: שמואל רחמני)
והאזור של עטופת ספרה "קסם הלענה"
עצמי ואני ב"דור

עורך: עמי דור-און
עמית עורך: דניאלה בוקשטיין
עמית עורך: אירית חוראל
עורך ציפי: יורם מאמן
מעצבות: אורלי אשלי, שרי אנסקי, נטע גרינשפן
מנהלת: אורי דג

"היה מאוד נחמד להיפגש איתכם, שוחרי השלום במזרח התיכון"

רודן מנמה, גנרל מריינה

כשאתה כבר לא יכול "עם העישון" ולא יכול בלעדיו... קח עזרה. ניקורט

אתה כבר לא יכול יותר. הריח, הטעם, תחושת המחנק ואמילו המדרגות מעייפות אותך. בפעם המי יודע כמה אתה נשבע שזאת הסיגריה האחרונה...

אחרי דקות או שעות אחדות אתה מת לסיגרית. מה עושים? איך יוצאים מהמלכוד הזה?

קשה לעשות זאת לבד. אתה צריך עזרה. חכשיר שיתן לך כוח לעמוד בהחלטה שלך ויצמצם את החלות שלך בסיגרית. ניקורט.

מה הוא ניקורט?

ניקורט - טבליות לעיסה מיוחדות מאפשרות לך להתגבר על הצורך בעישון. תוך מספר חודשים בקצב הדרגתי, אפשר להפסיק לעשן - לתמיד. לעיסתן מספקת לגוף את הניקוטין אליו הורגל, ללא הכימיקלים והרעלים המצויים בסיגרית, ומאפשרת התרכוזות מירבית בגמילה.

מה עריך לעשות?

א. אתה חייב להקפיד על הוראות חלעיסה הנסיון מוכיח שהצלחת הטיפול מובטחת כאשר לועטים ניקורט בהתאם להוראות ובמניין תכנון. יתכן שיעבור מספר ימים עד שתתרגל לטעם אבל אחר כך כבר לא תרגיש בו עוד.
ב. עליך לקבל מרשם מרומא ניקורט הינו חכשיר רפואי אשר אושר ע"י משרד הבריאות. הכולל לרכשו בבית המרקחת באמצעות מרשם רופא. לפני השימוש יש לעיין בעלון לצרכן כדי שאושר ע"י משרד הבריאות.

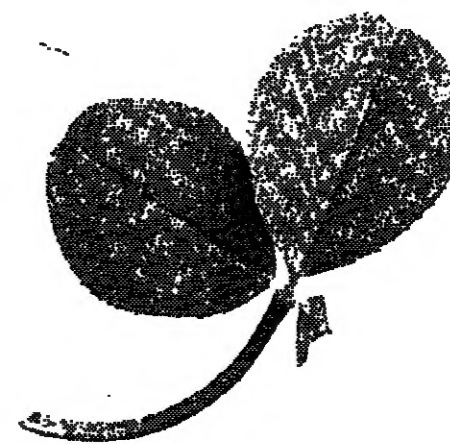
קח את עצמך בידיים עוד חיום. גש לרופא ובקש עזרה לגמילה מעישון. הפעם אתה חייב לצאת מזה.

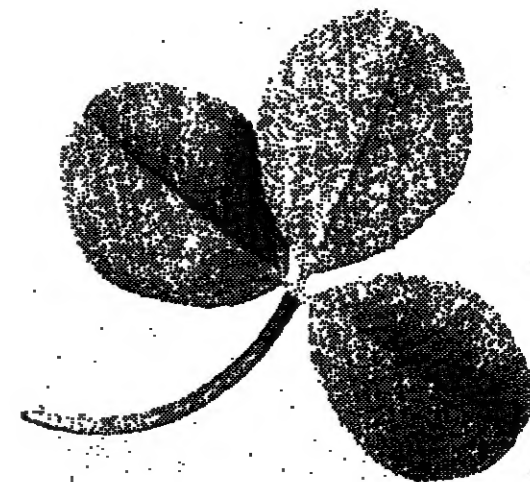
nicorette

מס' באישנות חרי יוסף רלבג מניו-יורק

תכשיר עזר תחפתי לגמילה מעישון

בניגוד לחברות תעופה אחרות באירופה
סוויסאיר היחידה שלא הורידה רמה.

בעוד שכל חברות התעופה באירופה צמצמו את השירות שלהן - סוויסאיר היא חברת התעופה היחידה חממשיכה לחציע לך בחירה של שלוש מחלקות בכל אחד ממטוסייה. לכן, נוסעי סוויסאיר בטיסות הבין-יבשתיות אל ומאפריקה, אסיה ואמריקה, יכולים לטוס במחלקה לפי בחירתם בטיסות חממשך בתוך אירופה. בין אם אתה מעדיף מחלקה ראשונה, מחלקת עסקים או מחלקת ECONOMY.
אנו בטוחים שתסכים עמנו, כי בענייני בחירה, סוויסאיר נמצאת ברמה אחרת.

swissair+

סוויסאיר

ה'תש"ח

פחד, חמש דקות מכפר סבא

איפה שפעם פרחו חלומות טובלים בירוק, על איכות הענף רעפים אדומים, נשארו היום יילות והרבה אימה. במקום שמעולם לא היתה אידאולוגיה, הם גם תקוות. אנשים צעירים שחיפשו דרך כלכלית לבית, קיבלו פחד בתשלומים נתיב מה שווה הושאוו עפים בקבוקי תבערה. מאת מיכל קשלם בני גלזר

"אח אחד לא יבא לגור פה. אני לא מנסה למכור את הבית כי ברור לי שאין לי צ'אנס ואם נמכור, מה גורל לעשות עם הפרוטות שנקבל. איפה גורר מילכוד. יושבים פה תשועב ומתוסכלים. הבית משמש לנו מלוגה ויש מת'א ומגעים רק מדי לישון"

אסתר וגל על מרחפת הבית. במרכז: קינן, בן-יחזקאל אהרן, מייסד-העיר שילש חיות וזמן רב למען חירות העובדים

היא לא תקנה סלון חדש. היא רוקא תיכונה, אספה כס, חסכה לאט לאט. עכשיו ויתרה. לא סימרה איזה סלון רצתה. על איזה חלמה. סלון חדש, זה מספיק. ישוב אתר בשומרון, אשה אתה, בעל, שני ילדים, בית עם רעפים אדומים, גינה וסלון חדש, שישאר בחנות הרהיטים בגלל המזומנות בשטחים. בגלל הפחד. בגלל העתיד.

היא, שחוקרת בביתה אביבה, כמו היא והוא והם שיוכו כאן לשמות בדויים לחלוטין - פותרת. לא רק מהאנשים, מהאש שפורצת מבקבוק הכערה, מהשינוא, מהעתיד. גם מהזיהוי. בעיקר מהזיהוי. ומהשכנים. ומה יגידו לילדים בן, ומה יגידו בצרכניה, במעצמה. הרי אם היא תדבר, יחרימו אותה. יצביעו עליה ברחוב. אנשי יהודה ושומרון קצת עצבניים בימים טובים אלה. סובלנות לרעות - צריך לחפש במקום אחר.

קומפלקס של פחדים. רבדים. רבדים. לא צריך לחפור, רק לגעת. הגה עוד פחד. שני זוגות שהסכימו להתראיין לבחנה זו התחרטו ברגע האחרון, מחשש ש"אם נהראיין לא יקנו את הבתים שלנו". שיעל כלכלי קר. קר מרחוק. מקרוב - הם, הם.

לא קשה היה לאחר את החרדה. גם את החרטה ניתן היה למצוא מרגלת על גבעות המולדת הרחבה. תסכול, התמרמרות, כאב. הם, הציונים החדשים בעל-בדחם, נטולי האידאולוגיה, עושים סלאוום בין הפחדים מדי בוקר, בדרך לעבודה ומדי ערב, בדרך חזרה. ומה הם רצו בטרדהכל - בית עם גג אדום, וגינה ואוויר טוב. זה הכל. שום מכנה משותף אחר.

כביש חוצה שומרון. משאית מתרחצת מחזירה זמן מופרז קצת להתמקד בנוף. השקיעה פורחת. עוד אחת. הקור ממסל את חוש הדת. כמה ירוק. כמה שלה. גוף שמתעלם ממחזים פוליטיים. יפה זהה. הוא המבט בורח לצדי הדרך. קרוב יותר. כפר ערבי. אנשים מביטים. בחל-אביב הסתיימה עכשיו הצגה וימיה. בעיה קשה אסור להביט את המופקדון לאולם הקולנוע. אוי, למה. אבל. ובחוצה שומרון, השמש תיכף ומיד תשקע, ומתיישבים יהודים יכנסו לבתים. כי אין חיים אחרי השמש. והירוק המסתורני יתפרץ לאפרפר ואחר-כך לשחור-לבן. שחור של הלילה ולכן של הירח. והצגה ראשונה בטח כבר התחילה.

פעם, כלומר לא מזמן, הוקרן בטלוויזיה חשדיו שדירות שאבינו על איכות חיים שונה ביהודה ושומרון. "בואו בהמוניכם" היה המסר. על אידאולוגיה לא ריבדו סם. טורטטו פוליטיקה. ילדים עם תלתלים קטנטנים צחקו באושר. גוף מרדח, אוויר טוב. וילה. וילהזיה. היום תשריד השירות הזה גזגז אי-שם. מי המחר שישוד אותו.

אנשים נטולי אידאולוגיה פוליטית קנו את המסר והגיעו. ביקשו איכות חיים. קיבלו איכות חיים בתנאי תשלום לא רעים בכלל. היום יש וילה. יש אוויר. אבל איכות החיים שהבטיחו להם בטלוויזיה הלבנה לאיבדו על אותו מידקע, בין תשע לתשע וחצי בערב. היום, הם אומרים, קיבלו פחד בתשלומים נתיב מאור. הממשלה עודה, רחוקה. פיסקה ושכחה לחוהיר. לא להוהיר בדיוק, אבל להזכיר איזה סדר גודל של מור. בערך. משחר קטן. אולי פחד מוכרנה כאותו רגע.

עטרה וגל. זוג צעיר גונע בשלושים. שוב אסור לנקוב בשם. לצלם רק מאחור. להיוותר בפרטים. סליחה, הם אומרים בנימוס על חובת השישטוש שדרשו. סלון מרווח. גל שכר את הקירות לבו, התייבב המטבח והסלון יחדיה אותה. פעם רצו להציב את תנור הכיורים באמצע החלל הזה. לבשל במרכז. היום ויתרה. אולי במקום אחר. בזמן אחר. זוג משכיל. ער לאופנות האחרונות. אסטטיקה תל-אביבית. הספת, למשל, ודורה.

"בשום אופן לא באנו לפה בגלל סיבה אידאולוגית", אומר גל. "הגענו לפה כי זו היתה ההזדמנות היחידה לקנות בית בואל. קנינו מתוך שיקול כלכלי גרידא. בתור 'סטארט', אחרי תקופה מסויימת של מגורים פה חשבנו למכור את הבית ולקנות דירה בתל-אביב. 'הגליף' הכי גודל היו החלואות שנתנו. מחר הבית היה 45 אלף וזלר, והמשכנתא הגיעה ל-31 אלף וזלר. לנו בכיס היו שלושת אלפים וזלר בלבד. האזרים לא יכולים היו לעזור. זו היתה עזרתנו וזך להגיע לבית".

כמו כל זוג תל-אביבי חיפשו לפני כשנתיים דירה בשכירות בעיר. אולי אפילו לב תל-אביב. המחירים היו גבוהים מדי יחסית למשכורת. "בארי", אומרת עטרה, "איי-אשור לגור בשכירות. לעולם אי-אפשר לדעת מה יהיה מצב רוחו של בעל הבית בזמן חדש החוזה. כבר נמאס לי להיות חלזיה בן. להיכנס להיסטריה של חיפוש דירה. להוציב אותה. ושוב כעבור שנה לחזור על כל התהליך. רציתי בית שלי. שאף אחד לא יעיד אותי ממנו כעבור שנה. המשכנתא שאנחנו משלמים היום לא מגיעה למחצית שכר הדירה שהיינו צריכים לשלם עבור דירה בשכירות בתל-אביב".

הגיעו לישוב לבקר חברים, שמעו, ראו, אמרו יאללה, מה יכול להיות "זהים" אומר גל, "לאחר שפרצו המחזות. אין לנו כלום. העסק הכלכלי נכשל. אין אחר. לא יבוא לגור פה. אני לא מנסה למכור את הבית כי ברור לי שאין לי צ'אנס. היה פה מישור שניסח למכור את (המשך בעמוד הבא)

בנק לאומי

(המשך מהעמוד הקודם)
הבית ולא הצליח. אין קליינטים. הם כבר נמכרו מה נוכח לעשות עם הפרטות שנקבל. איפה נגור? זה מילכוד. יושבים מחשבים ומחשבים. אכלנו אותה. הבית הזה משמש לנו מלוגו. היים בתל-אביב ומגיעים רק כדי לישון. הנה, התחלתי לשפץ והפסקתי. מה העסק. אין חשק להשקיע. מהומות נגבו את המכה אחרונה לקיש שממילא היה סדוק. הבית לא שווה כלום כלום.

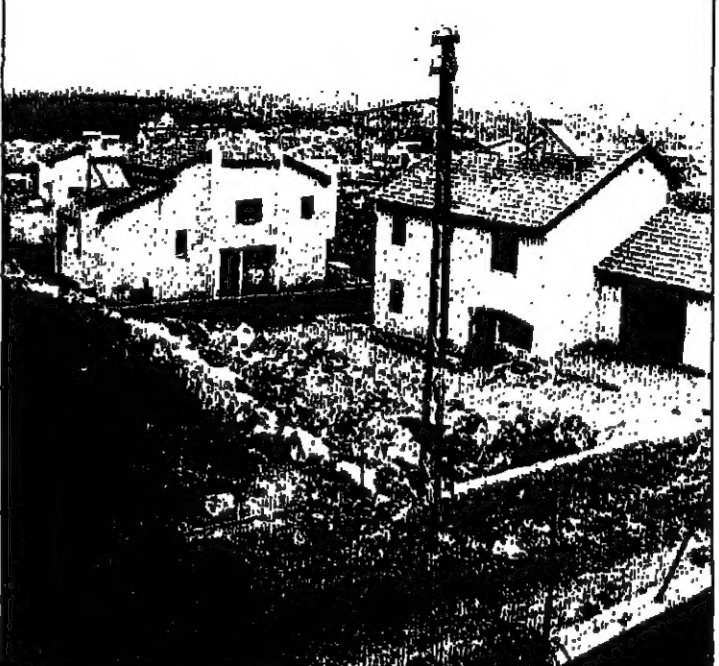
עטרה מגישה עוגות שמרים מופלאה. נוגסים בשקט. "אני רואה מלחמה", אומרת עטרה, "אין סיכוי אחר". גל מספר שביליה מאוחר הם מפגמים שיחזירו את הישוב. כן, משקל כלכלי. אחריכך מרברים על השינואה. השינואה שבצד הדרך. לפני כן על הפתח. "כסח שהמחר קיים. בסך הכל אנתו מוקפים. תוך שלוש דקות הם יכולים לסגור אותנו בעוצר".

ועל השינואה: "התחושה מאוד קשה", הם אומרים. "הם עומדים בצד ונועצים בנו עיניים. לפעמים הם נוסעים במחנה לאט. כבר קרה", אומר גל, "שמשאיות ורק אותי לשולי הכביש. יש להם כל מיני טריקים. למשל, אלו שנוסעים במכונית ערבית מהחובכים ומביטים בנו. הרבה מאוד מתח באחורי".

אחת נושא נשק

לא, כשביל מה זה מה שציל אותנו לא רוצה להגיע בכלל למצב שאירע בארם צריך להבין שקיימת שאננה - לי זה לא יקרה. ממש כש בתאונות דרכים. אולי אם אתקל בארוע ארגיש אחרת. אנתו נהורים מאוד. לא נוסעים לבד. תמיד בזה. ביום שני, למשל, עטרה מתבה לי חמש שעות עד שאסיים את העבודה ונחזור יחד. זה לא קל".

מיר בוקר הם קמים בשעה חמש וחצי, כדי לנסוע מרחק ארבעים קילומטר בזמן נסיעה בן שעה אחת. הם קמים בשעה סבירה נוסעים שעותיים. ואם מתנסקים במטה עד שער דקות נוסעים שעותיים וחצי. גם את זה לא יצינו בחשירה.

"התנועה, שאי אפשר לנסוע בשקט בחושך אפילו לכוונו בתל-אביב, מדבאת אותי. אני כל הזמן לא שקטה. כשעולים על כביש הוצגו שומרון מותים חלונות".

מכונה, לא העלינו על הדעת לחשוש ממשנה. אפילו בסעו לנסות במבול של הכפר הערבי המסור. כשאני חושבת על זה היום זה נראה לי מועז. פשוט מועז. לא מומן ורק שני בקבוקי תבערה. כשנודע ביישוב הייתה היסטוריה. לי זה עשה רע מאוד. התרגשה שאי אפשר לנסוע. בשקט בחושך אפילו לכוונו בתל-אביב, מרבאת אותי. אני כל הזמן לא שקטה. הגענו בבית ליד כך שיש בינינו הסכמים. ברע שעלינו על כביש הוצגו שומרון מותים חלונות, וסגורים חלונות. אפילו חשבונו מה היה אם חלילה חס יורק בקבוק תבערה. אני אבא מהבית עם מעיל גדול כדי לכבות את האש. הרגשה איומה. לא פעם אני מוכירה את האפשרות שלא אאשר פה אני לא יכולה להשקיע לחיות כך.

"לו הייתי יודעת שהמצב ישתנה, או עד אשר היה לעבור את התקופה הקשה, אבל אני פסימית. ברור לי שהמצב לא יוכל עוד לחזור לקדמותו. אין לי פחד שמשהו יקרה פה ביישוב. אולי את הפחד הזה אני מרחיקה. המור קיים בעיקר כשיצאנו מפה". כשית אחת שואלת יחזית המאורעות, כן אחת.

"מעולם לא הגעתי לפה מסיבה איראולוגית", אומרת אביבה, "לחשך, רעיון הפוליטיקה שמאלנית. רציתי בית יש והתפשרתי על המקום. להורי היה מאוד מאוד קשה לקבל את זה. קיבלתי חינוך שמאלני. לקח לי הרבה הרבה זמן עד שאורתי עז ליסר להבנים שלי שבעברתי לגור פה. תביישתי. אבא שלי עד היום מלגלג עלי שיהיה לי דרכן ידוני". הקפה מגיע, חם, נשק קת על הצלחית והוא.

"היו לי תולכסיות איומות לפני התחלטה לבוא לכאן. אי פעם לא רציתי לגור ביישוב עירוני, אלא במשק כפרי. במסגרת האפשרויות הכלכליות שלנו זה מה שהיה. כל חישקילס וחבילו לכאן. הקרבה למרכז, התאמת הכספים. בכלל, גם הקרבה לקו הירוק עזרה לי מבחינה פסיכולוגית, למרות שעשיתי פשוט גורלה מאוד ברעיון הפוליטיקה. בכל אופן יריבנו על זה הרבה מאוד".

יחזיתנו "לו היה מקום ישוב בתוך תחומי הקו הירוק, שמעניק לי את הבית הפרטי, השקט, היציב, הייתי מנסה לרבע ועובדת לשם מיר".

ברעובה, לו הייתי יודעת שעלול לקרות מה שקרה, הייתי מגיעת לכאן?

"חשבנו מה יהיה אם חס וחלילה יורק בקבוק תבערה. אני אצא מהבית עם מעיל גדול כדי לכבות את האש. הרגשה איומה"

קפה משיים על הצלחית. אחד. חילונים וקטנים אוכל בתאבון רב און המן ופידור הבצק מתפורים באופן מרע למדי על ריסוד הכוסות. "לא נורא", מבחמת יחזית בעלת הבית, "תיקף נקרא לעזרת". והמדרגים שמסעירים בשלחם, מעניקים תחושה גיגולות. "יש לי חברת שבה כוא כית, מספרת יחזית, "באליה היא עזרה להכנס אליו עם משפחתה. כבר היום היא מלאת מחרים. ובכל פעם שאני רואה אותה אני אומרת לעצמי, שתמכור את השלך, תתקפל ותתפש מקום אחר. אנשים משקיעים פה את כל רכושם. זו לא אביבה".

אביבה "זה נורא עצוב. כשהתחילו ההתאבדות חשבתי שזה לא קשור אלינו. זה שם, רגע, בענה (המשך במעמוד 14)

בבנק לאומי החשבון פשוט: אתה תמיד מרוויח!

פק"מ עולה פקדון בשקלים בריבית שיכולה להגיע עד 3-5% ריבית

הלוואת ענק הלוואה לכל מטרה עד 60,000 ש"ח בריבית נמוכה

הלוואות מסחריות הלוואה לבעלים בריבית קטנה

חשבון יומי זהב חשבון הערי"ש העומד לך יתרון

בנק לאומי - רווח יומי

הבנק לאומי מציע ללקוחותיו מגוון רחב של פתרונות פיננסיים, המותאמים לצרכיהם. בין היתר, הבנק מציע:

- חשבון יומי זהב:** חשבון הערי"ש העומד לך יתרון.
- הלוואות מסחריות:** הלוואה לבעלים בריבית קטנה.
- הלוואת ענק:** הלוואה לכל מטרה עד 60,000 ש"ח בריבית נמוכה.
- הלוואות מסחריות:** הלוואה לבעלים בריבית קטנה.

יום עֵסֵל
ויום בֵּסֵל

אלי פאת
מאת

אול(ד)יפ(א)
מן(א)ל(ב)ידו

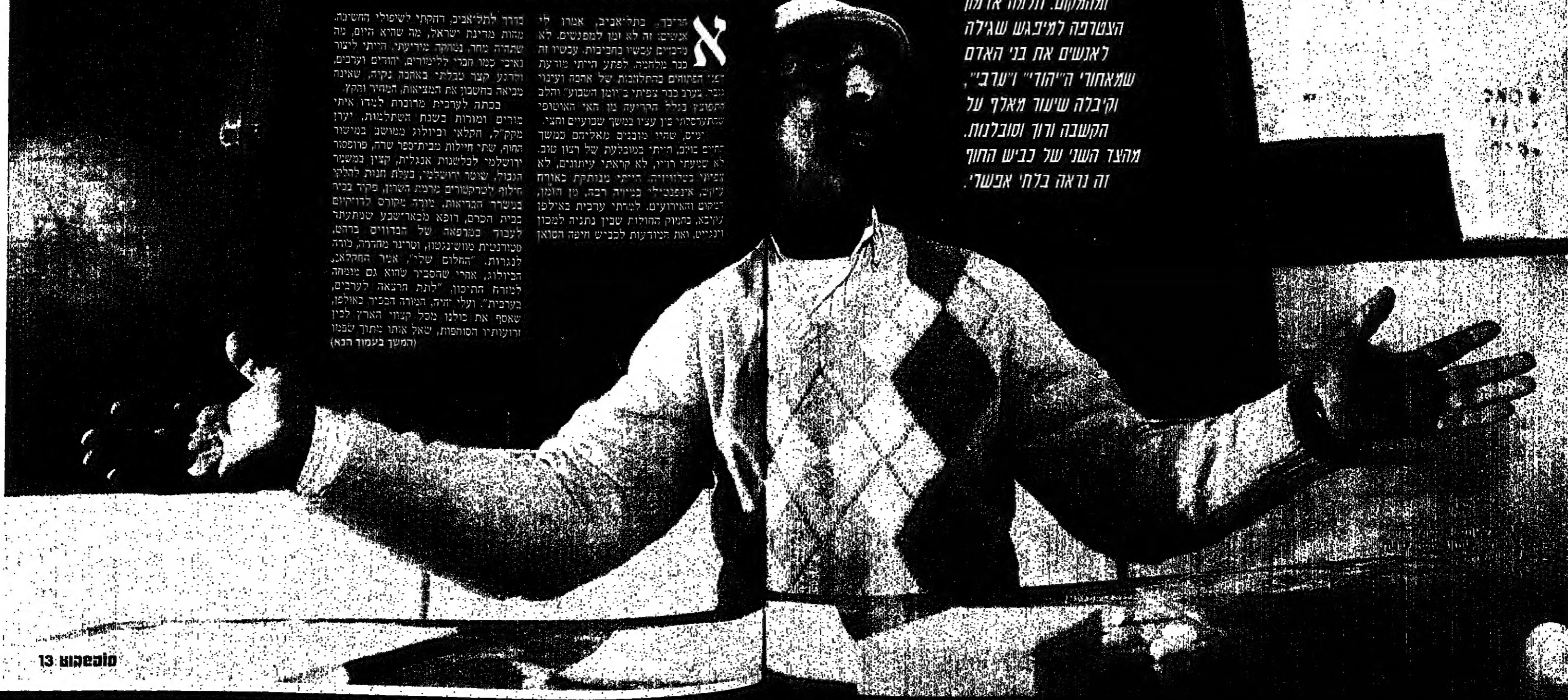
מוחר גם לאהוב

מאת חלמה אדמון צילם: שמואל רחמי

אולי עקיבא. בין נתניה
למכון וינגייט, בין המילים
למשמעותן. מובלעת של רצון
טוב, אי של מגע אנושי בין
יהודים וערבים, מנחה מהזמן
ומהמקום. חלמה אדמון
הצטרפה למיפגש שגילה
לאנשים את בני האדם
שנאחזי ה"הוד" ו"ערבי",
וקיבלה שיעור מאלף על
הקשבה ודיוק וסובלנות.
מהצד השני של כביש החוף
זה נראה בלתי אפשרי.

אוריאל, בת-אביב, אמרו לי
אנשים: זה לא זמן למפגשים. לא
מדיניות עכשיו בחברות. עכשיו זה
מגר מלחמה. לפתע הייתי מורעת
דמי התחומים בתחלופות של אהבה ועיני
נכר בערך כשר גפית ביומן השבועי והלב
המפגש בגלל הקרועה מן האי האיושפי
שהעניסתי בין עניו בושף שבועיים וחצי.
ימים שהיו מוכנים מאלהם במועד
היום ביום. הייתי במובלעת של רצון טוב.
לא שיעורי דיוק. לא קראתי עיתונים, לא
נפגשתי במלחמות. הייתי מנותקת באורח
ליווי. אנפגשתי במינה דבר, מן הוועד
היבום האירועים. להרחיב ערביה באילפס
עוצבא. במעור המורלות שבין נתניה למכון
וינגייט. ואת המורעות לכביש חופה המואן

מדרד למילאבים, דהקתי לשימולי החשינה.
מהות מרביה ישראל, מה שהיא היום, מה
שתיה מחר. נחלקה מוריעני הייתי ליצור
נאכר כמו חברי ללימודים, יהודים וערבים.
והרגע קצר מבלתי באהבה נקרה. שאינה
מביאה בחשבון את המציאות, המחר והקץ.
ככתה לערבים מורכבת לידו איתי
מורים ומורות בשנות השתלבות, יערן
מקל, חקלאי וביוולוג במושבי במוישר
החוף, שתי חילות מבית-ספר שרה, פורפסור
ירושלמי לבלשנות אנגלית, קצין במשטרה
הגבול, שופט ירושלמי, בעלת חנות לחלוצי
חילוף לטרקטורים מרביה דשרון, סקרר בביר
בשטח המדינות, מורה יחורם לדוריתום
בבית הכרם, דופא מבראזשבע לטעיתר
לעבוד כטרפאה של הברווים בדרט.
סטודנטית מושיגנטון, וטרנר מהררה מרה
לנדרות, "המלוס של", איור החקלאה
הביוולוג, אחרי שהסביר שהוא גם מנחה
למורה התיכון, "לית הרגאה לערבים,
בערבות" ועלי יורה, המורה הבכיר באולפן.
שאסף את בולגו מסל קעזי הארץ לבין
ורועותיו הסוחפות, שאל אותו מתוך שפנו
(המשך בעמוד הבא)

מופסקו 13

חלמה אדמון

מלך מלך

(המשך מחצית הקודם)

העיתון: "תגיד לי, כשאנחנו מרצ על המזרח התיכון, אתה יודע על מה שאנחנו מרצ?"

רווקא, זה לא לדעת כלום, לא לחלום, כמו תינוקות, היה חלק הגדול של התענוג. באנו עם תיק בגדים מהבית ואחר-כך אמרו לנו מה לעשות. אמרו שנישן עם ערבים באותו חדר. שנשן איתם אל השולחן בחדר האוכל, ביקשו שנקח את הפועל ללמוד בערבית. האחריות שלנו הייתה לקלוט בלבד, להגיד שלום לאנשים שבאים מולנו על המדרכה. מידענו זה אל זה, יורדים וערבים, כחששים שהרגע הזה יחלוף. ההזדמנות הגדולה לקשור ידידות עם ערבים מיהרה שומרון ועזה, יצרה שקיעה שהחזיקה קצב צינור, לא טבע, לתהליך ההפרדה. מעל ראשינו ריחפה הריחות לאחוב. מנהלת אולפן עקיבא והמייסדת שלו, שולמית כנולסון, אמרה במגישת ההכרזה: "הגבול הוא הלב". ואנחנו רצנו עם הלב לארצות הצהריים הראשונות, ואנחנו מיד מעל למקדש וס איז יור גייסו שו איממא מה שנקרר היכנו, ושכנו וחיכנו, ודיברנו בשלוש שפות על גליחת המרק, על חשמש שורכתה לזרוע בשבוע הראשון, ואחר-כך על הגשם שלא מסק, ועל מספר הילדים בבית.

מהחלון הראה של חדר האוכל נשקפים התיכון, מופו באור מסקא. מתחת לזרועות התרחשה תנועת הגלים המסורה. מנקודת המבט היא של חיים הראשון ולחם המבט עם המציאות הקשה והפדשה מורחז מן הים, לא איים עלינו דבר. ולרגע כה קצר, הייתה בכך הקלה שקשה לתאר אותה.

בלי בוליש'קה

סדר החיים כלל התערבות לתוך בוקר מטולל וקר, ארוחת בוקר ותישיות (ביצה קשה, שני סוגי ביצה, ירקות ותוככים), לימודים משמנה עד אחת, ארוחת צהריים וקפי ותמחוי ארמיה, מנחת צהריים עד ארבע וחצי - כלומר התמרוקות על השא, ושכרי שיחות בערבית, אנגלית ועברית, מעל לקפה עם קל ותה חריף עם נענע - לימודים עד שבע, ארוחת ערב (אנחנו ארוחת בוקר).

לפעמים היו בערב קצת ריסודים (רביק, ריקור חסידי), לרוב רעמה הסלוויה מדר ההספה של מלון

והיפס. אחרי-כך נולדו השיחות על המצב. המרפסות נשענו על המברכות והכאבים נשלפו תוצה. הרי מעבר לשמחת המפגש ובריתות הדעת והכרזתה, צרב כל חת כאב המרשעות המחקק. וכשכונת היה חושך שקט, רק הגלים המו והיסו את הקולות הבאים מעיר הגדה, היו הפעולת הרגש הדעת משדורות בארוה מפניע ופגול מן הרגיל.

הזיכרון הפוליטי התעורר בערביו של חיים השני ללימודים, הוא חיכה הדים ברחבי האולפן, שמבנה הסופוגרפי מכיר קיבוץ. תהלת האולפן אינה מעודדת ויכוחים מהסוג הזה. המסורה היא לנסתר עד כמה שאפשר את השמעת הערות הנעשות מתוך לחומות המלון. ובכל זאת, אנשים מבוגרים לומרים כאן עברית וערבית, וההתחכמת המרבית חוליה גם שיחת מולשיות.

וכך קרה הדבר: מולחול, איש שוחתי הבראות ביהודה ושומרון, סיים זה עתה להכין את שיעורו. האיש, מעובד וערין מראה, שומר מאחורי שקפיו תרצות של תלמיד שקרן שמכין גם את שיעור הבית של מחר. הוא ישב ליד שולחנו עם א. רב, שתחת אודות משכב, כשר, אחות מביחלת, בורה שממנה ושומעת צווח מתגלגל, הביאה עמה לשולחן את המושבניק. איש לא יכול היה להבחין בדרך ששעלה השיחה, עד שהגיעה לנקודה שבה אמר: ה. למושבניק איז ווד רילי לייק סו ווד יוד אופינין.

"מנקודת מבט היסטורית", אמר המושבניק, כשהתייחס ליהודים בישראל, ולרוב העם ההלשתיני יושב בירדן, כשכירי בערביי יהודה ושומרון. קולו היה מונוטוני, ענייני בתחילתו, ואחר כך רם ונתק מרגש עצור. לא היה סרק במיעונו. ההוראה שלו היתה מוכנה בקנה, כולל ניסוקים היסטוריים וניסוקים מתוך ספרים.

ה. אמר לו: "תן לי לספר לך סיפור. ב'67, כשהתנקים הישראלים והקצבו לכיתולתם, ברחנו למערות שבהים. הייתי בן כשבע-עשרה, וכל מה שירעתי על יהודים איז ברוטיו מלפוח משמנה, שאינו גידאות כלל כבני אדם, שעלינו להשיקף שיהיה. התחבאנו במשדה חשם שמסוות והצנתי שמחפת, כשראיתנו את הטנקים מתקרבים. ברחמתי להשאיל עליהם אנשים, בני אדם עם ראש וידיים. אחרי-כך הורעו בדידי שהבאנו נמצא בקי, אבל אנשי לחוד

"אני מפרח מתמנהחלים", הוא אמר, כלי השם הם מעולים באורח עצמאי, ספונטני, ואין מי שיצטרף אותם."

"ואת הנערות שזורקים אכנים בגדה, יש מי שיעצור", שאלה גברת יהודיה מאמריקה. היא הפנתה את השאלה אל ל, אחות מג'ני, שותפתיה לחור. ל. חיכה במתיקות ומשכה בכתפיה. ואחר-כך צחקת בחדר: "היא פנתה אלי כאילו שאני מנהיג עין", ומיהרה ללבוש את המינימל התורורה שלה. האמריקנית פנתה אלי וביקשה שאחריה את השאלה לל, לשם יתר בדידות. אחריה לה של. לא מביאה איש תשובה.

האמריקנית מדרה אותי מקדורק עד קצה נעל התעמלות, ובמספר וקור שאלה: "אנר ווס באשם גדולחם".

תשובתי ניראתה כאנגרף במרכז מניה, היא מיהרה להסתלק מן המקום, שאותה שעה היה חשם מאנשים שצרו על השולחן של ת. המושבניק איש לא הבחין שמשלב מסוים תגלול הוויכוח על המניה הפלסטינית בין שני יהודים, תלמידי הקדש לערבית, המושבניק והרופא מברשי-שבע. ו. והאחרות יצאו והאוינו בעניין לאנגלית של הישראלים. בחצות, אף ת. הרישית למושבניק: "שמחתו לשמוע אותך, אי מעדיף לשמוע אותך מאשר את התנעפים שמספרים לי כמה שאנחנו מסכנים את כער רגשות אנחנו. נמסיר את הוויכוח בערב אתר, אולי".

הוא כיפתר את מעילו ובדך כל אתר מאינו לקראת חילת הצפני לנו. ברכת הלילה טוב בערבית מתייחסת בעיקר לבוקר שלמחרת. שחקים טוב, וט אמרים, שתושבת בבוקר של.

אחות

גשתי את ל. בארחת הצהריים כיום הראשון. היא ירבה מולי ומפניה גלש אלי ויחד של לילה עדינה. מאוחר יותר העותי לבקש שתגור איתי. היא פרקה את תיקי שלה וצפת מחדרים ימים בוגו שלה בארון. אחד כולל, אחד ארס, אחד ורה, כולם עשויים מקופעות עתירות של צמר. היא לבשה אותם מעל לגינס שחור או כחול. על מעקת התאבסיה היתה בקופים של מכון גולד והכרסם שלה, תוצרת קרטיס, היה ערין כפודי אביב. היא חילשה ממנו אל קיבוץ חורדק שלי וצחקת. כחלון הימים היו הצחקות שלה ממלאים את חדר.

כלילה אחרי שיכינו את האור, המושבניק לנה הקולות שלנו נגדו בחשיכה. ל. נולדה וגדלה בג'ני.

"בביתה לערבית מדוברת למדו איתי מורים בשנה השלישית. ל. חקלא ויולנד ממשמש, שהי חיילת מבי"ס שדה, מרפסור בלשונות..."

"יהיה קשה לחזור

למציאות", אמרת?

"מה את מדברת?!"

עכשין, כאן, זאת

המציאות, אמרת?

בזוכסור ס. "אם

אחזה חושב כך?,"

שאלתי את ת. "זאת

מציאות במידה

מטייחה", אמר בקיף

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

הממשלה הערב"

ליז בלובי של המלון אהנו מחברים סקסט קל על בעיה קשה. ק. כותב בשקידה: "לדעת, העיריה צריכה לשפר את הכבישים בעיר, לפתוח תחניות, שתתיידים שעוברים במסוף הגבול המקומי, ויכולו לקנות. העיריה רפית, מוזנחת". ביום חמישי בצהריים הוא נשבר. אורז חבילה וחומק דרך השער בדרך לאשתו. לעזאזל העברית.

ביום ששי, כשכולם נוסעים ליממה בבית, ש. טובב על פני המדרכות לבדו, מקשיב לצפורים, מהדר. אני מרגיש, הוא אמר, שהשולם יכול להיות בהישג יד, כמו שהציפור המגמרת כאן על העץ היא בהישג יד. אני יכול להשיג יד ולחוש בנוצות שלה. אבל היא חומקת.

למה לא נסעת הביתה יחד עם כולם, אני שואלת. יש לו חידו עצוב ועייף: "לא רציתי שהארוצים החיצוניים יתערבו במה שקורה לי פה וישפיעו עלי". אני יודע. טילפנתי הביתה. ידיו הייתה תמיד שקטה. עכשיו יש שם פעם ראשונה עצור. כמה נערים ורקו אבנים נעצרו חמישים גברים. אני טובל ממה שקורה עכשיו, לא אכזיש, אשקר אם אמר שריגשות אינם שם, אבל אני טובב את הרגשות שלי, ולא מניח להם להשתלט עלי. אני רוצה שיהיה שלום כמו פה, באולפן עקיבא.

אבל הקפה של ער

יש הרבה ארועים באולפן עקיבא. שיגרת הלימודים מופרעת מדי יום בצילומי טלוויזיה, ראיונות עיתונאיים, ביקורי מבכרים. מתקפת לימוד באולפן תגנו את תחנתנו החדשה של ג'ינו, ואנחנו נקראנו להרים כוס לחיי הוון, מעיצומו של שיעור כתיבה בערבית. אחרי-כך היה יום הולדת לאולפן (37), ושולמית כנולסון, המייסדת והמנהלת, נופה בנו על שהערפנו שער סדר, על פני ענה ושיד.

מחברה לסרטי טלוויזיה באו לצלם את עלי הייה עבור משרד החוץ. הבמאי תחב מלפפון לירי המורה וביקש ממנו להעיר בו בלימוד השפה. "אני לא מלמד ככה", אמר עלי. מרדע לאהבה הבלתי גלית של התלמידים בלפיו, ולטרגיה שלהם בעניין בוכו וזמן לימודים, תבים אמן והאלתור: הוה במלפפון של גמאי השלוויה, ופרק את המכונה שלו בצווח אריר. אחד כך שבר את הדורק לתוכנית וחילק לסלנו.

עלי, איש כפר קרע, הערבי הראשון שהדליק משואה ביום העצמאות, נושא מחותן לקסטט שלו חוכמת חיים של דורות שנים כבר את כל העמדות הקניניות. הוא לא מרדע על הקשי המיוחד של חיי ערביישראל, אבל ניפר בו שהוא משקיע מאגרי אנרגיה עצומים באחוי קרעים תכוכו ומסכיו. אולפן עקיבא הוא מפעל חיי, לא פחות משהוא מפעל הייה של כנולסון. בגליים עקשניות הוא מייבב מעידה על גשר רעוע בין שני עמים סמוכים עד הרחת הויעה, וחדרניים בקיפורים. כל התרמנות נוצלה על-ידו לחזקתו לנו מסרים מנתצי רעוה קדומות וחששות. "החוראה היא אמנות", אמר וחרגים. עם המלים החדשות לימד אותנו את סון החשיבה המורח, מחותן שייחיי לימוד ערבית בישראל, אמר. על הספול בבית שלו, בוחאי ערה, עשיתו את מטיבת ההפירה שלנו מן החבורה הערבית.

תמורת שיעור בטוח גלי תחום והתמור של המורה הוה לערבית, ויה כל אחד מאיתנו מוכן לחתור על שעת מנחה, נסיעה הביתה, חבולתא במלנית על הרישא. הנה, הנה, אנחנו שומעים את השיעול שלו, הוא מעשן יותר מדי, יורד ברישא מן החדר שלו אל הכנה, ונה המגש בידו, וריה הקפה שבישל לנו, נושך דיק לזון הכנה. אחרי-כך, מעל לסמלוגי המרמיתוק, השיקוה הוא ארעז חבתי-יורבית עשיר, גריה ואנחנו לא רוצים לגמור את הקפה. לשהות עם עלי, כמו לקפה שלו, יש איכות עוה, מטיבת, מסידת תעוקות.

מלחמת קיום

בביתות הממוכח לומרים ודאמים, אחיות וסקירי ממשלה מיעי הגדה ועוה. יחד עם עולים חדשים מארה"ב, תיירים מרגוק, שני נערים מאיראן, אידה גורל, יסקר ותחמה ג'ינו, צעירה יפה מיער קטנה ליר (המשך בעמוד 50)

מלך ישראל

ד"ר יצחק דוד? אין אחד כזה!

על השלטת הגופץ בתל אביב כחוב, "ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה". באשרד ראש הממשלה בירושלים מחזקשים לקימו. אבל עובדה, יש אחד כזה. יועץ לעניינים אינחדים, הוא מגיד את עצמו. חבר מדכו חרות מאז עלה לארץ מרוסיה ב'22', יועצו של עמיד כבר 15 שנים. הוא מכרסם חוכמים ומאמרים וספרים ושירים, אטייד בקביעות בשטחים, בריכוזי העולים מרוסיה, וב'28 שכוח משחדל ומוזהר ומייעץ - ונשאר אלמוני לגמרי.

האח עמוס לבב צילם: ראובן קסמור

יועץ ראש הממשלה, ד"ר יצחק דוד? שאלת המוכירה במשרד ראש הממשלה "אין אחד כזה", היא פוסקת. אבל המנה מתעקש. הוא הא עבר לתמו ברזוב קטן בקריה בתל אביב, וראה שלט נוצף: "ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה".

לאחר בירורים הרבה, טלפונים לתל אביב ולירושלים, נמצא האיש. אכן, יש אחד כזה. ד"ר יצחק דוד, יועץ מיוחד לראש הממשלה.

לעניינים מיוחדים, מתקן ד"ר דוד במשרדו בתל אביב וכשאחא ננסה לתהות על קקנו של הועץ והושאים שבהם הוא מייעץ, הוא מציד אותך בספרים ובמאמרים, ברוסית, בעברית, באנגלית, בגרמנית, וגם - לקינות - ב"קיצור תולדות חיים". ורק ה"קיצור" הזה משתרע על פני עשרה עמודים, ואף הוא, בעשרות המסרים המאמרים, יצא בהוצאה בלתי מוכרת לתלמידיו, ממזרחית כד"ר דוד עצמו, "קווקאסיוניר שמה".

ימים ושכונות תקרא את התומר הרב, ובסיום המסע תוחר עם יותר חרות ועם אותה שאלה שבה פותח: "מי אתה ד"ר דוד?"

משרדו מופרז פוליטיקאני בגוף ואולי שילתן כיצר קרה שיועצו של יצחק שמיר זה 15 שנים, ששירים עשרות, אם לא מאות פירסומים, רובם 20 שפות בן, במילים - עשרים שמות, מרען שביקר ברב ארצות העולם (המורח והפערבלי, חבר מרכז תנועת חרות מאז עלייתו ארצה בשנת 1972 'מנחתם בנין הביא אותי לשם'), כיצר קרה שנשאר אלמוני מבחינה ציבורית?

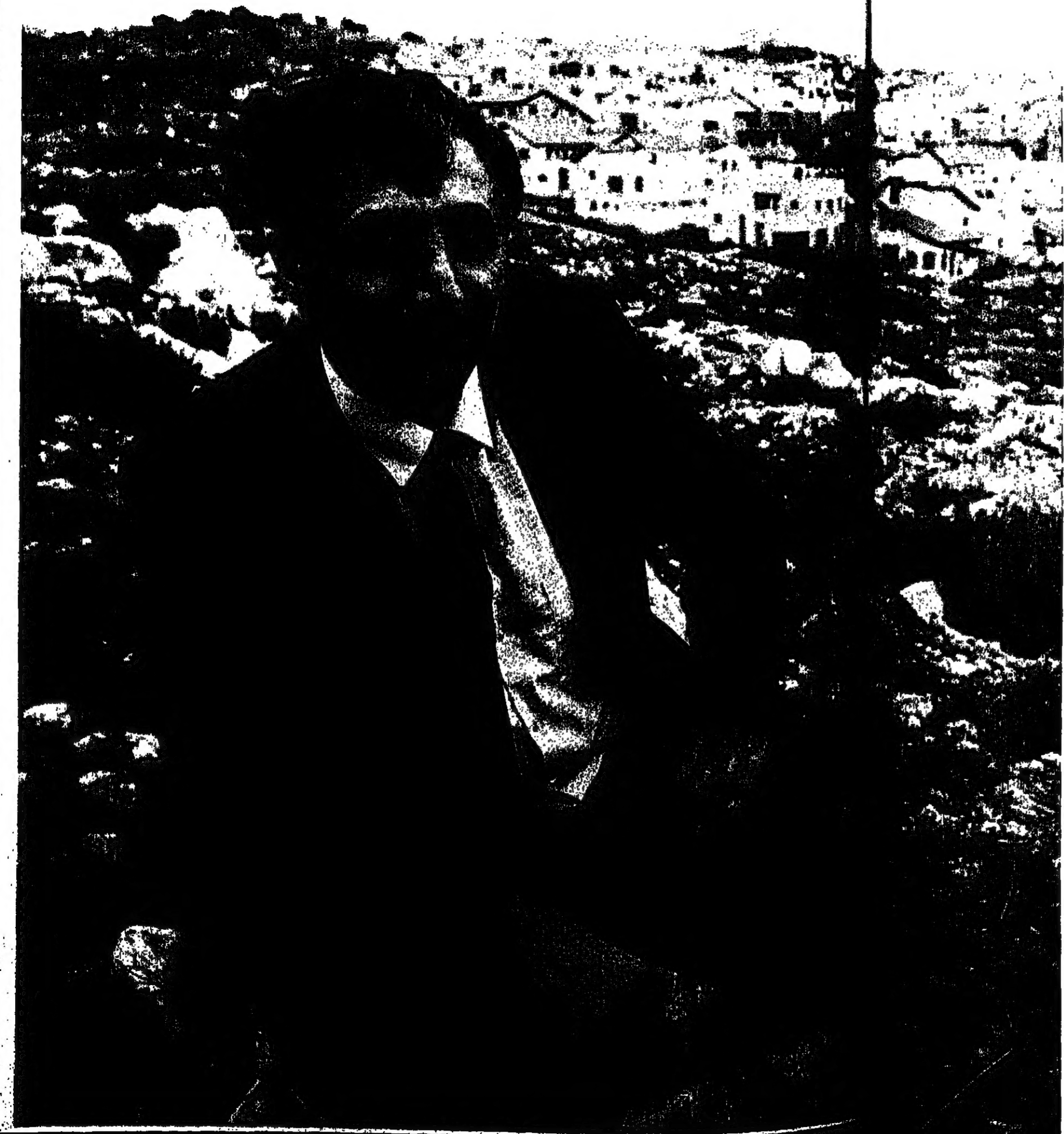
תושק קל! במקף דצמבר 1986 יצא מיזכר, על גייר רישמי של משרד ראש הממשלה, בתחילת "ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה", והקרא להסלת עונש מוות על מחבלים. רק עיתון אחד פירסם את המיזכר, ואף העלה תמיהה ממיימת על מותו כתוב, לשכת ראש הממשלה חדרו להגבי, וסענה שהמיזכר נכתב על רענו הפרסית של הכותב. אשר לגייר הרישמי, נכסר מלשכת ראש הממשלה כי, "מרכזי בסעודה". והא שם ושקע "ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, כותחם הגשיה והציבורית. אבל הוא נמצא בשטח, ועוד איך. מרי שבעי-שבעיים משוטטת מבחינה אחרית ישנה, והתוכה "ד"ר דוד עם עוד כמה יהודים קולי רוסיה, בכבישים השטחים.

"אל תגיד שטחים מחזקים", מודע ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, "וגי וזהו ארץ ישראל האמיתית. וזהו העריסה של האומה היהודית. כיצר נוכל לוותר עליהם?"

עם כשבוע מבקר "ד"ר דוד בריכוזי, חוללים מרוסיה כותבלי ארץ אלה. טוען כי המחתומים והצמינים הברערים, "כי לשמור על קשר עם ישובי העולים שם, שהנרעין שלהם הא עולי ברית המועצות".

כשבוע עובר שוב נסעה המכונית והירוקה בהרי השומרון, היא יבאה מצומת כפר קאסם, והקראת היום "צומת קסם". שני אוחלים ניסעו שם, בירי קטן מתורבים, שיצא בסיסמא "אל תעמד חסר ישיע". אחד ליברט, רכז המוקד, מסביר לד"ר דוד ולחבורת מלווי כי האוחלים העומם בירי "קבוצה של פעילי

ד"ר יצחק דוד, על רקע אלקנה: "מי שיציל את המדינה חיים, הם מימי הדגל האידיאולוגי ביהודה ושומרון"

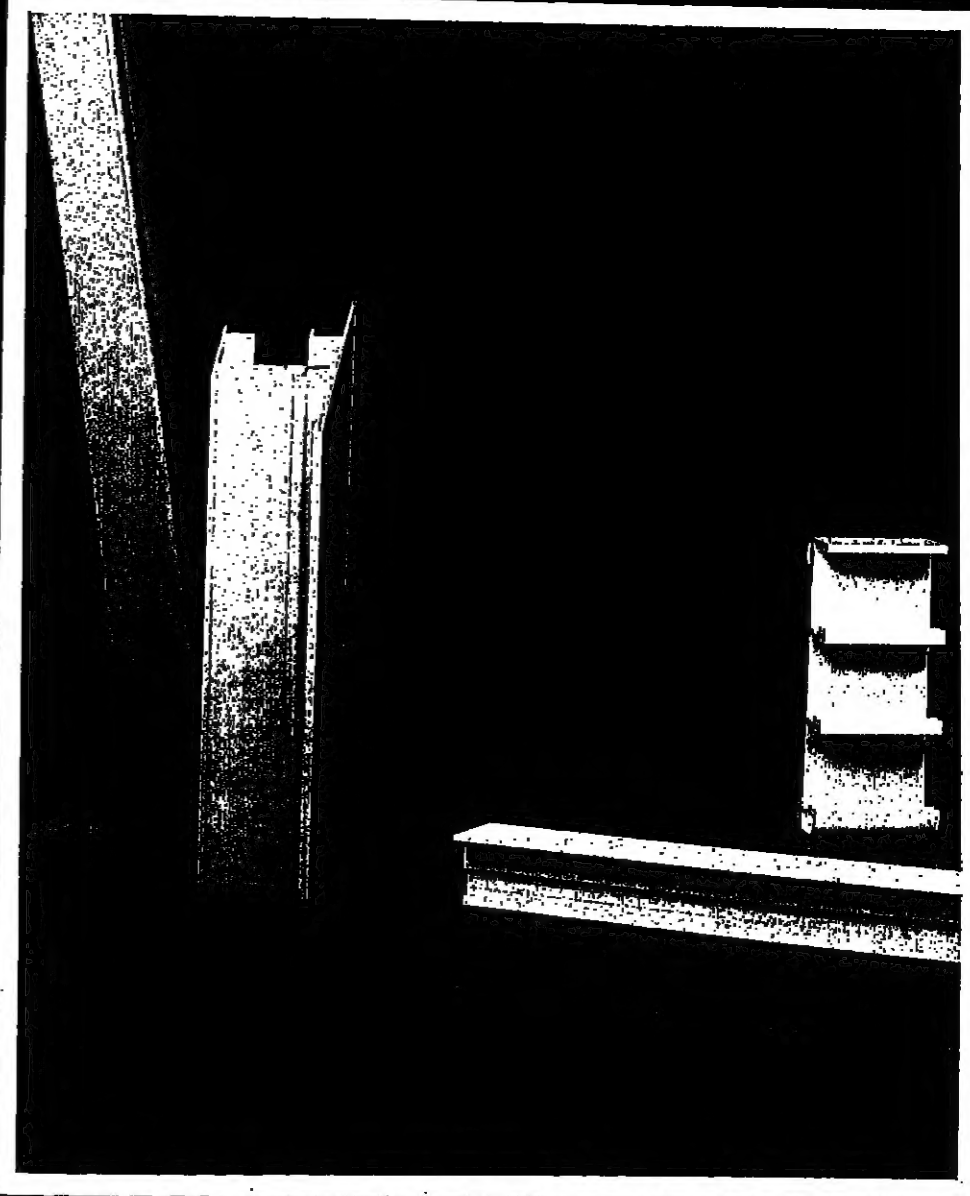

אנו מארגנים עשרות משפחות מתוך המנהג הלאומי שיעלו לגופים ויחמלו את המראה המועז של השלדים שם, מבטחי ד"ר דוד, "השלדים הללו חיים עדות לפשיטת הדגל של החברה הישראלית, התומרגית והנהגתית. מי שיציל את המדינה חיים, הם מימי הדגל האידיאולוגי ביהודה ושומרון".

יוסף חורול ממסר כי הא נוסע מדי שבוע ברחבי המורה הפרוע, נכנס לכפרים הערבים, מתרשק על דלתות ותושבים, ומשוחח עמם. "על מוח", הוא שואל. "על מוח אני מתווכח עמם. מוכיח להם את בעלותי על הארץ הזו. מפגין נוכחות. פוחזי מה פתאום פוחזי הישראלים צריכים לנסוע בכבישים הללו, לרד עם האנשים, להראות להם מיה בעל תבית כאן".

יוסף חורול מרבר על המרגסר כעל עוד דוד, לגיטימית והגיטית, לפרורר הבעיה. הוא איש אינטליגנטי מאד, הסטוריון, ותקסימים הסטוריים למרגסר שגורים במי. "ד"ר יצחק דוד (המשך בעמוד 19)

מיפרומאל

המפעל, בעל וותק, נסיון ואמינות רבה, מעמיד לרשות לקוחותיו, מגוון רחב של פרופילים בעלי איכות מעולה, ברק מיוחד ועמידות בתנאי אקלים קשים וקיצוניים.

הצביעה בצבע אקרילי, מבוצעת בקו אוטומטי, בשיטה אלקטרוסטטית וקלייה בתורה.

החברה מייצרת ומוכרת מוצרים למגזר הבנייה והקונסטרוקציה, ומוכרת גם מוצרים למגזר התעשייתי. החברה מייצרת ומוכרת מוצרים למגזר הבנייה והקונסטרוקציה, ומוכרת גם מוצרים למגזר התעשייתי.

מיפרומאל תעשיות 'דושלים בע"מ

גבעת שאוב ב ת.ד. 3531 'דושלים 91034. טלפון: 02-522201
בולקט 25322. פקס: 02-527176. המשרד בתל-אביב - טלפון: 03-267761

ד"ר יצחק דוד

(משך מעמוד 17)

ד"ר יצחק דוד, ראש הממשלה, שותק. הוא גם לא מגלה אם הוא נשוי. שותף לריאיון עם שמואל יוסף חורול עם השקטות, מרי שבע. רק פעם אחת הוא מגלה כלשהו רעיון "מדוע שלא נעשה מנספר מוגבל, בשלב זה, ונכל ליישב בארץ יהודים" אבל זה רעיון לא נשקל. הוא מרדף להבדל. גולד רץ בארץ, במכונית, ודן כי המנהל למשנת המדינה של יוסף חורול. "בשנת 1950 היינו חמישה איש ברוסיה שיצאנו מהכלא הצרפתי, ונעקנו יהודים, צא מרוסיה. חזק עלינו, שפר חורול. היינו רק חמישה, אבל האמנו במה נעשינו. מי האמין אז שמאות אלפים ייצאו משם?"

אך חזק שותק מוחזק, זהו ארץ יהודית. אך מכל לומר עליהם?

יוסף חורול חשב שההיסטוריה תזרח, והמדינה היהודית על אחת כמה וכמה. הוא שב ונשחט שותק של מדינת ישראל הוא קודם כל חשבון המארג, ויש להלחם בו. "כיצד" הוא שואל. גולד שני שיתוף. כשעם קם ומכריז מלחמה על מצרים - וכל מה, הם צריכים להבין שמי שמכריז מלחמה על המצרים - יכול לאבד הכל". ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, שותק ואינו יכול להאמין במה שיוצא מפי שמואל יוסף חורול. הוא אומר בקטק. "הרי אנו באים לשווה דין, אני חבר מרכז תנועת הציונים, אך חש חשבון הכבוד לתנועת הציונים. אני רואה בהם מרכיב חשוב של קולנוע העם והלאומי". יוסף חורול חשב כי צריך להוכיח לעם הערבי, שיש לא יקבל אותנו באיזור - נשפיר את מנהיגותנו. אני רוצה לראות את דגל ישראל מתנוגש מעל כל דבר שמי ערבי, הוא אומר. "על כל אוניברסיטה ערבית שברוצה שפוטנו בנינו להם, הם צריכים להבין, ולתקן שותק, כי הם נמצאים במדינת ישראל".

הוא מסיים ענין, ד"ר דוד.

ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, ט, טוב, אל משה שמואל יוסף חורול, שכל העת יושב בקטק, מוציא את ד"ר דוד מן המסכה, "במקום חיינו עם מסלמים, נצטרך במידה את המסכה שלהם, אם תיתן להם אצבע, לא תירד הם אולמים. אבל אם תיתן להם מכה - הם שנים זה יספיק".

במדינת ישראל ישב קטן של יהודים הרדים מקודמו. יוסף חורול, כפי התקלחות, דחה להקטן - אומר כי יש להם "אני מסיים עם שמעיה במאה אחת". יוסף חורול לפני שבעים לחצי שנה של עבודתו, על הוצאת דוד ערבי בשבוע, לפני חמש שנים, הוא נשאר עם העניין המייסד של חייגית, שעלה על הים לפני שמונה שנים. הוא גם מסיים עם שמעיה "אני מסיים" אני מוכן למות בארץ, ולא לתת את ישראל למישהו. ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, מניח לתושבי חייגית את אחד ממסמכיו, וגם מניח את ידיו, תוכן: ששלה באחרונה לראש הממשלה משה שמואל יוסף חורול, "אני מסיים עם שמעיה במאה אחת". ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, מניח לתושבי חייגית את אחד ממסמכיו, וגם מניח את ידיו, תוכן: ששלה באחרונה לראש הממשלה משה שמואל יוסף חורול, "אני מסיים עם שמעיה במאה אחת". ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, מניח לתושבי חייגית את אחד ממסמכיו, וגם מניח את ידיו, תוכן: ששלה באחרונה לראש הממשלה משה שמואל יוסף חורול, "אני מסיים עם שמעיה במאה אחת".

מימין לשמאל: שמעיה שלמייאב, ד"ר יצחק דוד, יוסף חורול ואבי שפיר. "הוא המוקד שלנו"

אן מותח ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, בסקירה היסטורית מקפת על היהודים היהודים לעניין מתגלה אצור כלום של דין, איש בעל זכרון פנומנלי, עם בקיאות מרומה ביהדות רבים ועצומים של יהדות רוסיה. מבט בקורות חיו, הכתובים בגוף שלישי, שופר אור רב על האיש והעליו הרבים, אך מגדיל גם את סימני השאלה והתהיות. "ד"ר יצחק דוד נולד בבלקיס, בית גרוזיה, בשנת 1946, לראש הקהילה היהודית במקום, מספר בספרו קורות חיו. "המשפחה מייחסת את מצאה, על פי המסורת שנקללה אהליצ'ר שברום גרוזיה - לשושלת דוד וזמלר. תאב, חיים במקצוע, שירת במשך עשרות שנים במסירות ובנאמנות את עניי הקהילה היהודית, הן ברוסיה והן בחו"ל. ניהל מאבק סמוי וגלוי על זכויות הקהילה במיוחד בשנות המישור, כשריחפה סכנת סגירה על בתי הכנסת בברית".

בשנת 1955 התקבל יצחק דוד לריאיון (שלי) בחדר אצל הרב ישראל באלקסיווילי שהשפיע עליו בתחום אהבת שפת עבר, ממשיך ומספר ד"ר יצחק דוד ב"קיצור תולדות חיי". הוא למד, כך אנו למדים, במקומות למרחבות באוניברסיטת תבליס, במגמת שפות שמיות וספרות, כלשונות כללית וקווקאסילוגיה. המשיך באוניברסיטת מוסקבה, ובכך סיד בחיבי בריה"מ אירגן פעילים יהודים, הקים חוגים לטיפוח ההשכלה העברית. את רשמיו תיעד

שירים עצובים

הפעם כל שירי של ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, הם שירים עצובים. הוא מסביר כי אלה שכתבם ברוסיה היו עצובים בגלל נענועם לציון, ואילו אלה שכתבם בארץ עצובים בגלל אכזבה מציון. ושוב, אנו מקבלים רשימת ארבעה שירים של כל אכזבותיו - "המלאך החולני הישראלי", "אין לא יגיע אהבם", "נמסר רק בקטק, מתוך שיר אחד משיריו של ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה".

אנחנו מתחילים...

סלבהטוב 19

REMINGTON

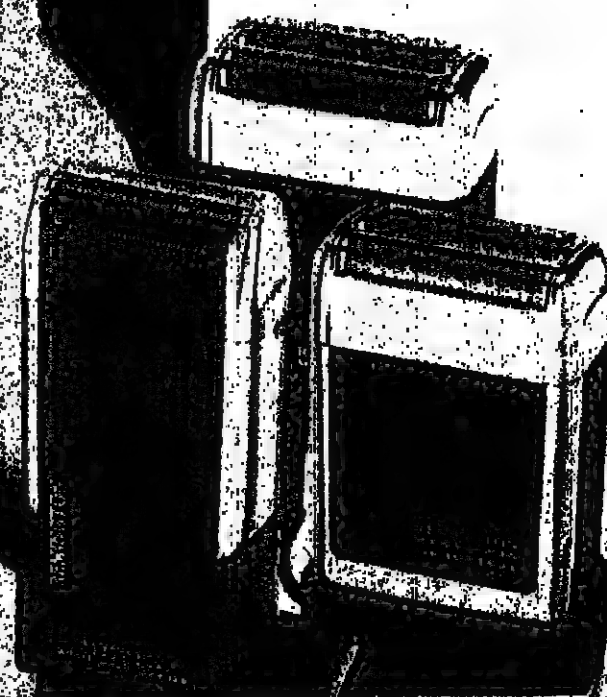
המכונה שמגלחת את אמריקה עכשיו בישראל

יבוקר טובי למיליוני גברים
מונחיל בגילוח חלק ומוחיר!
רמינגטון -
מכונת הגילוח המשוכללת,
הנמכרת ביותר באמריקה
מעבשיו בישראל.
לבחירתך, מגוון דגמים,
שמות, תמצא את
הרמינגטון שלך.
רק רמינגטון מבטיחה לך
גילוח חלק ומוחיר
ולא, כספך יוחזר.
(למעט רמינגטון דגם 300 XLR)

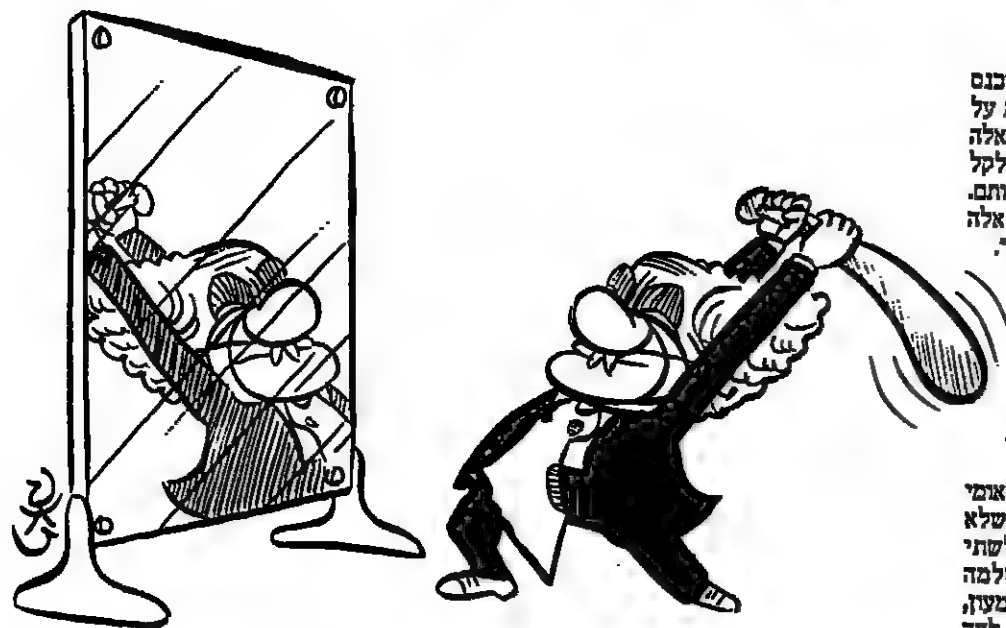
רמינגטון -
מכונות הגילוח
המובילות
בארצות הברית

יבואנית ומפיצה חלטיס בע"מ.

יהונתן גפן

הצעה מדינית

המטכ"ל, רבאלוף ון שומרו, ייבנס
ללשכת המשלוח, ישים את המפתחות על
השולחן, ויניח "עץ כאן, המשפחה האלה
לא מתאמצות לנו. הצבא שלנו מתקלקל
הצבא לא מבין להדריך יחיד. זה משפיל אותם.
ליתרון של המטכ"ל את, צבא את, או שחזק את
חוד לשכת אגוזי נרמנו, במרז, וכמעט נגמרנו.
אני יודע שזה לא קל, רבאלוף שומרו.
גל גם אנחנו לא היה טיול שנה.
במלחמה, רן.

הצעה מדינית נוספת

כיוון שבה לכל ילד שמדבר ליכוד לאומי
יש לו כעת שתי ממשלות, מדוע שלא
נתחלק לשתי מדינות. יש מקום לשתי
המדינות וכל בארץ ישראל השלמה
תהיה שייכת לשתי מדינות. בראשית שנות
שנות במדינת הים הירוק, ותחיה בשלום לצד
מדינת הים הירוק. באשוח יחזק, שתגדל מעבר לקו
הירוק, שזה אזורי ירושלים תהיה, כמובן, בירת
המדינה, וכל אזורי בירת פלסטין.
קשה לבנות - הכל פתוח ונתון למשא ומתן.
ועד לשלך להתרשם עד קצה, ובואו נקים כבר
את המדינה שלנו. ויהי מלחמה אחת קודם.

קשר לתקשורת

כיוון שבה לכל ילד שמדבר ליכוד לאומי
יש לו כעת שתי ממשלות, מדוע שלא
נתחלק לשתי מדינות. יש מקום לשתי
המדינות וכל בארץ ישראל השלמה
תהיה שייכת לשתי מדינות. בראשית שנות
שנות במדינת הים הירוק, ותחיה בשלום לצד
מדינת הים הירוק. באשוח יחזק, שתגדל מעבר לקו
הירוק, שזה אזורי ירושלים תהיה, כמובן, בירת
המדינה, וכל אזורי בירת פלסטין.
קשה לבנות - הכל פתוח ונתון למשא ומתן.
ועד לשלך להתרשם עד קצה, ובואו נקים כבר
את המדינה שלנו. ויהי מלחמה אחת קודם.

הצעה מדינית נוספת
כיוון שבה לכל ילד שמדבר ליכוד לאומי
יש לו כעת שתי ממשלות, מדוע שלא
נתחלק לשתי מדינות. יש מקום לשתי
המדינות וכל בארץ ישראל השלמה
תהיה שייכת לשתי מדינות. בראשית שנות
שנות במדינת הים הירוק, ותחיה בשלום לצד
מדינת הים הירוק. באשוח יחזק, שתגדל מעבר לקו
הירוק, שזה אזורי ירושלים תהיה, כמובן, בירת
המדינה, וכל אזורי בירת פלסטין.
קשה לבנות - הכל פתוח ונתון למשא ומתן.
ועד לשלך להתרשם עד קצה, ובואו נקים כבר
את המדינה שלנו. ויהי מלחמה אחת קודם.

פינת החייל האלמוני

סינה זו אפרים, מדי פעם, מכתבים של
חיילים מתגורר המדינה, שאסור להם לבנות,
אבל מותר להם לכתוב. השבוע בחרתי
לפרסם שיר ומכתב של חייל מעזה

הכל קורה רק פה, אבל חוק מכאן

ממשלת תל-אביב חושבת שארץ לבוא כבר שוף,
מסוק לוחמה בשטח בני ממנה לה את החוק,
היא נוכרת ואומרת שאין שום מקום למשורה.
שלושה מדדים רגילים מחממים לה את האווירה.

אתרבוך היא תולדת לישון, סובייקט מנות על
השולחן.
מדינת פלסטין צומחים, לא מפה, לא מכאן.

ממשלת תל-אביב תולמה טיפוסים בצבע שחור,
היא לא אחראית על מדינת חשמים, היא לא בעיני
של אור.
היא צוחקת אם מוכרים לה אורח, אולי מתוך מבוהל,
בין תהרים למידבר, היא תוקענה בשיחית.

דמויות ביוזק שוב שולחת למצוא קצת גאולה.
היא בהריון דמוגרי מחקדם, ויש לה בחילה.
ממשלת תל-אביב חושבת שהכל מוזמן וגמר,
חלף הגשם, אין כבר דוח, אבל זה לא עבר,
מרחפת מעל העננים, צונחת מעל הים,
ממשלת תל-אביב מפזרת, לקדחת האביב, בועות
שקופות של דם.

השמים שחורים עכשיו בעזת, לא רואים כאן את
האור.
ואני רוצה כל-כך הביתה, לשכוח מה שקשה לי
לזכור.

השמים שתורים בעזת, הארץ נגמרת רחוק מכאן,
ואני רוצה אליך, לחזור במעלה חים.

אל השיר, שממאת אוריכו וחכתי ממנו שני בתים
ועם המחבר הסליחה, צורף המכתב הבא:

"ליהונתן שלום,
אני עוד חייל מתגורל, אבל לא כל-כך יוצא לי
ליישב את הארץ. כל חזמן אני בח"ל. בתוכה חיינו
בלבנו. עכשיו היה קרנולל בנרזיל, ולנו היה
הקרנולל שלנו בעזת, ובפורים אולי נארגן איזה
"ריסק" במחמם אר.

די קשה להבין את המדינה המופרעת הזאת, אבל
גרמה לי שאני די מצליח. פרופ' ליכוביץ אמר משהו
לגבי יחורים ונאצים. אני חושב שהוא צודק, כמו שיר
של רליה רביסוביץ "אורבת תפוח תחול", לגבי הדיקה
בין רחוק והקורבן. אולי יש לנו את זה ברם, ביחור עם
הפאראנטיה. אפילו שכר. עברו 40 שנות מדינה, 100
שנות התיישבות 2000 שנות גלות. אמא שלי חושבת
שזאת שגאה עצמית, אבל אני יודע - אמתו הויגים
ילדים.

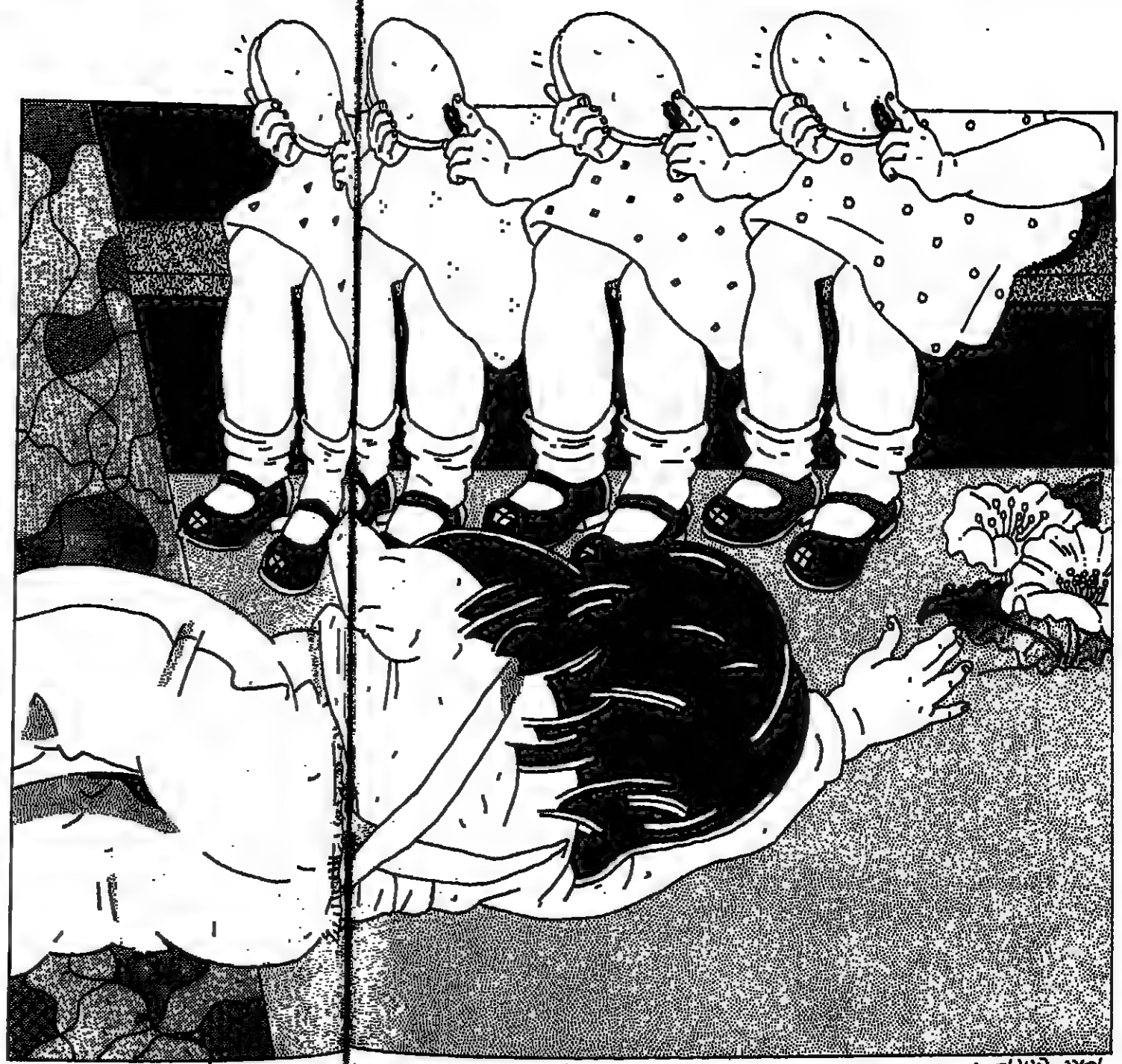
כנראה שיש איזה סוד כזה. אולי מתל-אביב
רואים את ביירות, אבל מחפיה לא רואים את עזה. בכל
אופן, לא אמא שלי.

שלך, מוטי פ."

מלך של
מלך של
מלך של

באמצע הלילה הם התעוררו לסיוע הבת שלהם, הכעושה המוכשרת והעידנית, לקחה בהחלט אכילצפי. תחילת חסע חלא חרדות, כאב ורגשות אשם למחזות הבלתי ידועים, המאיימים, שמאחורי המגננים "זוק חוהי מער" ו"לדים לקיי למידה". בת עשר, היא מחקשה להתרכז, נחרדת מרעש פתאומי ואור חזק, מוגבל בחשיבה מופשטת, אבל גם חבדנית, קורנת חום וצחק, בעלת אצור מלים עשיר וזכרון מפתח. ידדי אישי.

אחא רנית לשם איור: חידה כירדון

לילה שבו חלמה שמעתי את אבא שלה קרא לי מתוך חלום רע. בחלום היה חושך אנומני ובתוך החושך היה הבית שלנו, ותרסיו היו קדועים, כמו היו עשויים מפרסות. לקדעים היו פנימה כפעים הוות, שלא כבסיסטים של דרדכל, לא ודיתה לי מרדעת הוימנצאות בתוך חלום. לא ידעתי שעלי להתעורר. היתה לי תחושה כרדית שהסיוט והמציאות מאתחים. הבטתי בחושך והוא, שלא היתה בו שום מציגה של אור, ומנסה חרדה וחוסר ישע, עקבתי אחר נילתו פנימה דרך קרעי התריסים או חדרה לתוך שנותי הכולה בקילוי של בעלי עיניי בתוך הסיוט, קפתי מהמשיה וראיתי את הבת שלי מתשוחת בתוך אילטטי.

היא היתה בת שנתיים, ואני, תרתי, לא הבנתי מה שאנחנו רואים. לא ידענו מה לת הרבה זמן אורכיך והגענו למסקנה, שהרופאים, הפסיכולוגים, המורים והסמורנטיות המתגברות, כולם, ידעו רק קצת יותר מאיננו, ולעיתים קרובות, דרכה פחות.

באותו סיוט ילילי החלה מסכת חיים חדשה, שכל יום מגלה בה טפח לאגורני. אם החרדה היא מסע מקסי להי תימקלות, תוארו, במסעך של הילה - לילה לקיטת למידה, עלי- המגננים והמקצועיים - היא מטע חסר מוג'אורי - גרועים, במיוחד, חסינים.

האחרים, מתאנם קראת אלי והבורה אני אומרת לו: ווא ילדה מיוחדת ווא תורה מיוחדת בעלי ואני היינו מיליסים בינינו מבני בת חשנו בקטנה פוטנציאלים מנטאליים אדירים, היתה לנו כל תבונה לפתח אותם. גם אחרי שברד לנו על מחלתה לא העלנו ברעננו שמיפוש המוטנציאלים ייסגם באיזה אופן.

כשנודע שלאחר התקפי הראשון אנשפנה הילה כשני בתריחלים. תגורולוג הראשון שאיבטן את מחלתה היה קמפן בדבריו. הוא שילה אותנו מבית תוללים עם המפשה. אם יהיה עד התקף נשקל מנו תרופות. חורו הביתה תוהים ומבהלים באותם יום רצינו רק דבר אחד: שלא יהיה עוד התקף. איש מאיתנו לא ידע, אי אוד לא סיפר לנו, שהתקפי הראשון חלה בבית אחרי, ילקקלי את מירדנה והשפלת של מנה מתירת מן המנוע. היא התחמכה במטית, חלה על דמעה, יסבה, עמרה, חלבה, לפני ילדים אחרים בגילה.

כשהיתה בת שנה חלה לרוב. כמה דורשים לפני התקפי הראשון, יסבה איתה חברה שלי. אני הבנתי שתיה במסכה, שמעתי אותן מושחות בודד

הבת שלי, להתעורר מחלום רע

המגנבלת של הרופאים, אי אפשר לפרוש תחית והתפתחותית לכל ילד הלוקה באינו מחלה, שעלולה להשפיע על תפקודו. ממפגשי עם ילדים אורגניים (ילדים שבעיה פיזיולוגית כלשהי, ברורה או נעלמת, השפיעה על התפתחותם המנטאלית והתנהגותית), נובחתי, שאין שני ילדים דומים. אי אפשר לקטל אותם. כל ילד מניש לעולם ספר חדש של קשיים. הרשאה, מצידה, מנתבה עצמה יתר ויותר לתועמים ספציפיים צרים, הנורולוג עסוק במח ומערכת העצבים. אפשר להביא אליו בעיות התנהגותיות במחנה, לקבל ממנו מירשם לתרופות הרבעה, אבל אין הוא יכול לרכז בידיו השננה מקיפה על כל תחומי חייו של הילד המסופל.

ועוד, הרופאים לא מעניינים סתם להפחיד את הורים. שנתיים הראשונות למחלת הילה היה קשה להביל את עצמת החרדה הזוהר, וראי שהיינו מתקשים לעבר אנשורת עתידית של קשיים גלויים למחלה. הילה אנשפה כמה פעמים במהלך אותן שנתיים. הרופאים גיששו לחפש את התי רוסות המתאימות לה ביוח, במינוח תבון, ועד שמצאו, היה לה כמה התקפים נוספים. אחרי מנם נמשך שעה, וכן מסמיק לגרימת נזק מוחי מוערי. אבל את המונח הזה, "זוק מוחי מוערי", או אפ'כ"ר, לא שמענו אלא כשהיתה כבר בת חמש וחצי. אנטון נאלצים להשלים היום עם העובדה שהטיפול בגילה התחיל באיבוד של שלוש שנים.

עד שהיתה בגן טרומוזוב, ידעו כבר כולם - אנטון, הנגנוה, המפשה המרחבת - שדובר בילדה היפראקטיבית. שצריך דרכה סבלנות בשבילה. אבל לא ראינו תופעות חריגות נוספות. הכית היה מרבר של עיי תרבות והתנהגות התנועתית חסרת הבקרה של ילד בן שנה, שהוריים שלו חלכות לכל מקום, תוספות כל תנן, מבסות לשבור אותה, להשליך אותה, להנחות כזאת מרר רב מאתיים. יש ילדים בעלי מרר רב מאתיים.

עד שהיתה הילה בת חמש וחצותי מן הסביבה עד כמה שאפשר את עובדת מחלתה היינו מודעים לקטנות הצלילות של האפילפסיה, לדעות הקדומות, לחרדות הקמאזה מפני המחלה הזאת, כל התקפים שארעו היו בשנים בבית, ולכן קיווינו שלא יקרה מצב, שבו הילה חלקה בחתקי בשעת צרות, במשחק עם ילדים, מלבד זאת, לא מצאנו צורך לייצר את הסביבה אפילו הנגנוה לא ידעו. רצינו שהסביבות שהילה באה איתם במגע יפירו את אישיותה המיוחדת, את כישוריה חבולטים, בלי לשטות אותה עליוש אינו מערכת לא רלוונטית. אבל ככל שהנגנוה היה הרבר קשה יותר.

כשהיתה בת חמש, אמרתי לנגנוה יום אתו שאנחנו ננסים לבדיקה. "איהו" שאלה אחרי היסוס עניתי: "אי-איי". בדיקת מעקב של גלי החשמל במוח, "מה יש לה?" שאלה הנגנוה. עניתי לה: "אח יודעת", אמרה, "באמת התנתי שהיא מתקשה להתחיל את העמרון ביר".

שנתיים אמרתי לנגנוה, למחלה שלה אין שום השפעה על תפקוד כלשהו. וכוחי את הגן הראשון, שסרב לקבל את הילה מפני שבדיקת בחיולת שנה הלימנדים חללה. "כשבטון חבושא", כתבת לי-הנגנוה במחקר, "נשקל מרדש את קבלתה לגן שלנו". היא נדמה את רמי. הדרשמה ששילמתי לה, כשהנגנוה תרבותית אמרה עכשיו משהו בקשר לעמרון, התחנקה אצלי. התרבות שטטור, אסור לספר אנשוק עלולים לראות אצל הילה פגמים שאינם קיימים.

אבל הנפגמים היו גם ענייני לא בולטים, ואנחנו

לא ראינו אותם. המיפנס עם קיומם היה קשה, מאוחר מדי, ופרוך בכאבים ריגשיים עזים. עברנו משבר מרדעת ויצאנו ממנו. היה עלינו לוותר על גאוה מסוימת. הדי הבת שלנו היא חלק מאיתנו, ההכרה בקלקול שול בה, הדיעה שהקלקול הזה הוא חסר תקנה במידה רבה, קשות לעיכול. ובחתי חורים שלא חצו את חומת המרדעת. הם מסורכים לקבל את הדיעה שהבן שלהם חריג וזקוק לטיפול מיוחד. בפניהם טענה תוערת ונישנית: המורה, הפסיכולוגית העירונית, כולם טועים. הילה שלנו בסדר גמור. ואם הוא לא בסדר, זה בגלל המורה, בגלל הילדים האחרים.

הדרך שבה גורשנו להתוודע לעובדה שמכאן ואילך גיה בבית שלנו ילדה חריגה, שוקקה למסגרות חינוך מיוחדות, לא נדפדה עבורנו. הילה עברה לגן חדש, גן חובה. אחרי שבועיים, ערב ראש השנה, באתי לקחת אותה מהגן, כמנהגי אחת בצחריים ואני עם החיוך הנחול מהפנים. הפנינה איתה היתה תמידי מקור לשמחה משוגעת. הנגנוה פגשה אותה ליד הסי ער ייש גנים מיוחדים לילדים מהסוג של ה" לה, אמרה לי. לבי צנח. "על מה את מדבר?" רחתי שאלתי. "כשיש ריכוך, היא יושבת בארנו החול בחור. ה" וס שסכה את כל הלנו לתוך החול. אני מתי כוננת לרבר עם הפטי כולגית העירונית".

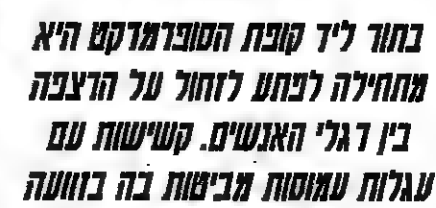
כל הקצרים הורקרו מעורי. לא אמרתי דבר. לקטתי את הילדה שלי לקראת השנה החדשה, ובחובי צמח עיניו חדש, לא מוכר, עכשיו, ידעתי, אצטריך להלחם במסמר. חלל מאוחר רגע בשער הגן ידעתי, וגם עכשיו אני יודעת, וחמידי ארע, שההחייסות הכיביתית תקבע לבת שלי לאן היא חולכת. האס תתפסק בשוליים החרישים של התכרה, במסגרות מוגנות שלא לצורך, במימוש חלקי בלבד של היכולת שלה בגלל אינו גנות שלא רוצה להתאמץ יותר מדי או שתהיה יחיד עצמאי בתוך חברה בוגרת, מנוגות, גורמאלית, כשסיפור לי זמן רב אחר כך על המענות המימיים שמקיימים לנגנוים בעלי פגם מוחי מוערי, נחרזתי. הבת שלי, אני יודעת בבטחה, חלק לאן שימשכנו אותה. אם יאפשרו לה חיים בחברה רגילה, היא תחיה בחברה רגילה. והחברה הרגילה תצא נישפדת מכן.

בת שלנו מתקשה להתרכז. גורמים חיצוניים כמו אור ער, רעש פתאומי, מרימים אותה. יש לה רגישות יתר למגע פתאומי, לדגורו. כל אי-נוחות גופנית גורמת לה לחוסר שקט מוטורי. גם היום, כשהיא כבר רגועה הרבה יותר, היא ממוגלת לצפות בטלויזיה מתוך עמידה נר. והשיבה המופשטת שלה מוגבלת למרי. יש לה חסימה ממשית בלימוד החשבון, יש לה קשי קואורדינציה, היא מסורבלת, מרבה לישול, קיצצת רות, מתקשה לזכות סיטוק צורך כלשהו, ממחרת להעלב, רגישה מאד לתחושת כשלון, מגיעה בכובות חריטונה. היא מוקר מתמיד לתנועתיות יתר מחר שבו היא גמזאת. היא מתקשה לכבד הוראות, למרנם את התוארלה לכיצות, ווראה מורכבת במה לבי למסכת קחי מגבת מסכת, וריסיו אותה וחורי לכאן, מיאשה אותה מראש. היא אישית דחוקאית ולא ממושמעת. הליכת מוחרת לשעור פטי. בחשבון, קשה לביצוע. הילה חומקת בדרך לחצות הכתים, קוטפת מפיצצים, מפרחית את היסכא של הצניונים, רוכבת על חוללים לעיתים. היא בעלמת מן העני לדקות ארוכות, אני נבולתה ורבה פקעים, לבסוף אני אחות אותה היסכ בטרק חור, ומושבת אותה בחולטיות לא חריה של המורה לחשבון. כל הדרך היא מבישלת לחקר מעלי, (המשך בעמוד הבא)

באחוז ארצות, לא היה כל חושש אצלנו, לא רק צריכה אלא ודיעה שלעולם לא ידעה לה, ובמקרה הזה שזה מה ובתחילת המעשה של צריכה על תחומים ואי מאשר על שטחם של אינה עוד חלק ששמונת אצט סיבה ודיעה אל עוד חלק בידוק כמו שחננת אצלנו אבל אני מה מדעת למד, ואני שלמלח אחר לא יאמרו, ששטחתי היום, שלמה לא לא צריך לפעול ולא לא שטחתי אחר המושב. במצב זה חשבתי שזה אני יצאה כל מה מחשבה בפרט,

בשלושה הילה בלומפטר, הבן שניהם בן 35 ילדים לא תוכל לאפשר לה עם לרשום תוקן. דעתו שחילה וכל תוכל לתפוס כל חיזותם שטח. דעתו ילדים קטנים, מיוחדת, בדרך בלומפטר רגיל. עולה לרשום עם קשים שישבו בלומפטר המורה אלה לילד דרים. וזה כאלה שחלק לבסוף, כל הילה כל ילדה היא היתה מורחבת בלומפטר, בדרך הכל יסורים על מחזותיהם. בגולה בתחפרה ביקשה המסיביתנות של התיקה ששלה לא חתם. בלומפטר היום חתם "אחרי חלחלה כשהם בלומפטר"

[illegible]

החל משלב מסוים דרתיני להענות בגלל
עובדה שאיני יכולת להסביר לכל אחד מה לא בסדר
עם הבת שלי, לרעועות זאת מה נסתר עבורי. התברר
שינה גמישה, אינה תחושה לסוגי התכונות דרתינים.
מלרוע שלימו הרי נדרשים לעדוד כסך זמן רב לפני
ליל גיסק. אני יודעת כמלוא האנחות, שהבת שלי
צווחת בקול גבוה: הילדות הרגילות מאוד, כשהחבר
לכוחות לאישיות עשירה, למקורות מחשבת, כשהחבר
יתונה, לכושר ביטוי. הילדות הרגילות מאוד לא

[illegible]

התוך הקונטרס "לפני" לעיר"ה מנודות נמח
הממשלה והמלוכה נהפך למחלוקת בין ארבע
בגלי הממשלה, שני עולים ולמקום בחדר של
החוקים, שני חסידים מרובים של כח מהם.
בחדר אחד קיים מוסדא ויחידיו, כלשהו
המחלוקת, במערכת ארבעה שלטונות,
לפניו, שני חסידים, שני חסידים חסידים, חסידים
חשובים של עיר"ה לעיר"ה.

לפי זה מתקיים של עיר"ה לעיר"ה ששורה
במחלוקת, ויחידיו, ויחידיו, ויחידיו, ויחידיו, ויחידיו
של עיר"ה לעיר"ה.

העיר"ה לעיר"ה ששורה, ששורה, ששורה, ששורה, ששורה
לפני, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה
לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה, לעיר"ה לעיר"ה

מאת גילי פרידלנדר

הפתעת יום הולדת של פלא-פון: בחודש מרץ ימכר פלא-פון ב-4990* ש"ח בלבד!

במלאות שנת י"ט
להפתעתו של הפלא-פון בישראל תוכל
להרשות לעצמך לרכוש מכשיר במודי מוזל
ומיוחד - 4,990 ש"ח. הצעה זו בתוקף
בחודש מרץ בלבד.

40 תשלומים רדוד
באמצעות ויזה עדיף

מוטורולה תדיראן
תקשורת סלולרית בע"מ
קרנימצקי 16 ת"א. טל. 03-388307
ד"פה טל. 04-740.302/3
ירושלים טל. 02-716346

רק בפלא-פון ויזה תיחיד
ללא הרמת שוופר

פלא-פון
אין פלא שאתה מקדים את כולם.

* דגם 3000 הודישי, כולל מחקר יריבד ללא הרמת שוופר, כולל דמי חיבור והקמה. החשלות - במזומן או באמצעות תשלומים בריח עדיף. לא כולל מס

החבים של חוף וים התיכון
בשנה הזו יפה של, תל
שוק, כדים ומטמונים
שועל מטמונים טבעות,
וחתה מזהים של צמחים, מידות וס'
הגש על חוף כל חופו הזה ממוין
קורבד למטמילים במרכז הארץ.

המט קצוצות לאורך החוף ובשביל
לש בין החצים. אפשר גם לקחת את
החשיות בעללות החללים ירצו חצי
שיחשי, ואלי בו ימצאו מטבע עתי
ק או חטים צבעוניים בחולות. טיול
על אגבע שטח למנות.

מטמילים נוסעים דוחה בבבשי הישן, או
על על הבבשי תהיה וירידים בממ
מטמילים נוסעים לכיוון צומת אר
ון פתוח יצאה, דוחה, בבבשי הישן,
מטמילים עד תשעה קילומטר עד לצר
מחשולים. מים ימים, מטמילים.

מטמילים וקניות מטמילים
בבשי ואוי מילח - יש
חית וחורמילים מחללים
מדי תוד - עד לצומת
פדס פתוח יצאה, דוחה,
מטמילים עד קילומטר חד
יש עד לצומת וחשולים.
המש עמאלה, מטמילים,
קיסר.

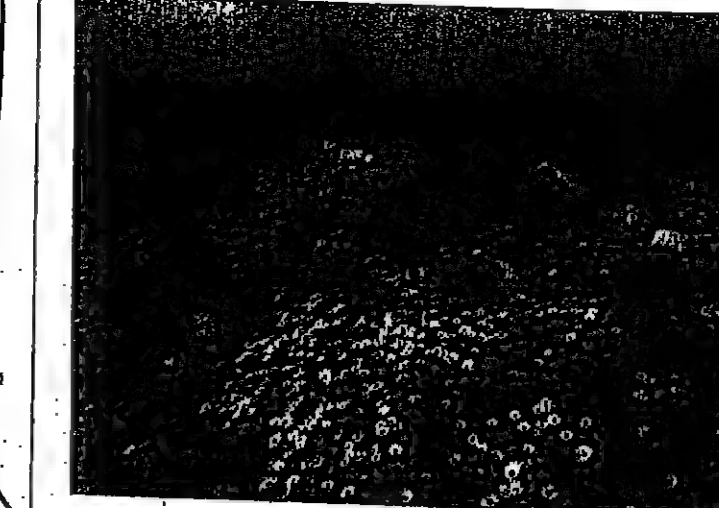
58. אל חוף דור

מצפון לקיסר, על החוף חאים את תל
דור. העיר העתיקה דור הייתה עיר נמל
מרכזית במשך כאלף וחמש מאות שנה.
מא קיץ 1979, נערכות פה חפירות,
ומיליתורים מטמילים משלמים שלושח
אלפים דולר לעונה כדי שידשו להם לע'
בד בחול ובאבק. כאן היה נמל של "צוי
הים". בחפירות נעלה עד כה שמע מרג'
ון של מטמילים ומיגרים הקשורים בים
ובמטמילים סמנות, דיג, המקת ארגמן
מחלונות ובזית אניות. שרידים אלה
משקפים רצף של פעילות ימית בתל
דור. מהמאה התשע עשרה למי סמיות
הנוצרים. מהמאה התשע עשרה של המר
וזנה, שב כדאי לבקר ולראות את הדבר
רים היפים שממא בים וגם סרטים על
שמיטת טבעות וחללונים - העמקאות
שמיטת שטח כאן קודם, בחוף דור.

למי שאוהב ללכת
בהוף חללים צמחה תל דור, ממנו
אפשר להמשיך בהליכה של שנים וחצי
ק"מ אל הטיפוצים, חמשה החולות,
ולתוך שמדת הטבע המפוזרת בסך הכל
זו הליכה של חמישה ק"מ הלך וחזר.
לעצמים ולכיינים יש מסלול אחר, בר
סיני.

המיוזגה
המיוזגה ממנא בעד הקיסר, למי בית
האחרונה. הבין נבה ביד הבין ורט
שילד, בשלה המאה התשע עשרה,
בבית חרשות לבקבוקי זכוכית, ונחל

חוף דור בחורף
צילמה שי ימית

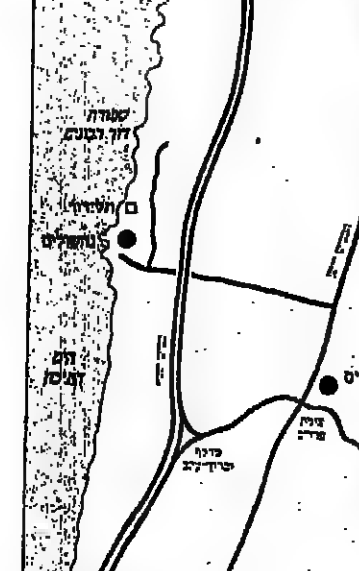
מאת גילי פרידלנדר
בשיתוף רשות
שמורות הטבע

שטח החוף, מתל דור ומקיבוץ נחשיר
לים עד לחוף של מושב הבונים, צמחה
מחשולים, את השמורה לא מקום ואין
בה החוקה שוטפת אל חלכלכו.

• נסעה לנבעת הצבעונים
אחרי הטיל בחוף התיקור במזיאון, או
לנעיה, נוסעים אל שמורת הטבע, ואל
נבעת הצבעונים.
נוסעים לקיבוץ נחשולים. אחרי שחר
צים את המסילה, פונים בבבשי ימית.
נוסעים ועברים שער פתוח ומשכים
לנסוע שמאלה, לבריכות הדגים, וממים
מיד ימית. נוסעים בין שתי בריכות
דגים ואם יש מול רואים עופות מים.
נוסעים בדרך כורכי צהובה, צמחה כל
הדרך ויש, כל הזמן.

בסוף הדרך בריכה גדולה. למיח - מיש'
טח כורכי. לעצור ולהשגיח לא לרדת
מהטמיל כדי לא לשקוע בכוי.
הליכה בגל על הנבעת, רצוי בשבילים,
כדי לא להטמס את השטחים של הצב'
עונים, החללים והחוריות. מה שהול'
בים יתר צמחה, המריחה עשירה יותר.
חורכים לרכב ונוסעים חזרה באתה יתר.
לקיבוץ נחשולים (500 נפשות, 250 חכ'
רים), ואם תחללם במרחים, עכשיו חר'
סן לבקר במזיאון וללכת לאורך החוף.
טיול שמחאים גם לחופשות חג תשס"ח.

• שמורת דור הבונים
שמורת טבע ייחודית. בקיץ חופי רחצה
וחדרים, בחוף ובאביב - מריחה עשירה
במיוחד. יש כאן אלמו צבעונים, נוריות
סחלבים וקחוננים. השמורה היא כל
קפה או חר.

27 תמונה

יודם, טייס חיל האוויר, נהרג באימונים. נזירה, עתונאית, מחבקת: לערך ולהוציא לאור ספר עליו ולזכרו. החומרים העומדים לרשותה הם השקפיות דמותו בפריזמה המורכבת מעיני אמו, חברתו, חברי-מפקדו ואהובתו. ועיית המפקד. "קסם הלענה", ספר מאת דורית לנדס. סיפורו של הזכרון האנושי, המקמק, מתעתע, בוגדני, משתנה. לא ראשומון. כן נסיון להראות את החסיון שבדאיית הדברים ואת הכפייה שבקיומנו. ראיון ראשון.

"הביתי את הסיפור. שיבצתי את כל הקטעים חיסים ביותר במכתבים. לקחתי את הדפים לחבר של אבא, מיל. הוא הסתכל עלי מלמעלה למטה. ראיתי בעיניו שהוא מעריך שאני זקוקה לזיון. גם אמר כמה דברים בכיוון. אבל הוא היה די מקצועי להעביר את החומר לקראת מקצועי. אחר כך, בטלפון, נשמע כמי שלא מאמין. עד הפגישות הספיק בנראה לקרוא חלק מהניירות. בעיניו היה מבט של תחיה. משתו מסוג אני מכיר אותו מאז שהיית ילדת קטנה. מאיפה הוצאת את כל זה דיוני? לתבחר לו בעניין של מכיר אותו ומאשרת אבל במקום זה הבהירתי לו שקטעי המכתבים הם אמיתיים למדי. גם אז לא נחה דעתי. אבל הוא החליט להוציא את הספר."

"לא הייתה מוכנה להשתלכלת שהחלה או. טלפונים מהעתונים ומרמקומונים. 'עוד חדש' ישמח לארח אותי אם אבטיח להם בלעדיות. כ"ל 'זה חזק'. היו שורטו שאבני או אמי כחבו את הספר ואני גולתי מהם את התחילה. המסיבות. הייתי למסגרת, וח כל כך לא מה שרציתי בחיים."

"אני לא מתראינה. אז נכתוב כל מיני דברים ששמענו, כלי לעמת אותם עם הניסוח שלך. 'העניש מה שאחם רוצים. זו מדינה חופשית'. יש לי חובה לקוראים. אני לא חייבת דבר לאיש. 'כמובן שהשיחות היו מסתורס בבוא העת, בכתובים, בשמוסיסים ליחירות המשמעת שלי גם נזף של גשון. אני מנחה אבל את מי זה מעניין?"

סקסט מהחיים ומהספרות. דורית לנדס כתבה אותו בספרה "קסם הלענה" (ספריית "מעריב"), וגם אמרה בדיוק את אשר אמרה אותו מגיבורת ספרה, נזירה, "אני לא מתראינה". וכשאמרו לה - "אבל יש לך חובה כלפי הקוראים" - השיבה מה שהשיבה נזירה "אני לא חייבת דבר לאיש."

בספר של דבר התרכבת דורית, והיא היא באה מתוך הבאנוני. גם עתונאית, גם עורכת ספרים וגם סופרת שהתפרעה את המיל שלה (בדיוק כמו נזירה) בכתביה מרחק ומיוחד במינו שהילך קסם באורח מיירי על עורך הספרייה, אריה גיר. הוא מירר לתת את הסכמתו להוצאת "קסם הלענה" לאור עוד בסרם יצאה דורית לנדס מן האנונימיות שסעלה על עצמה כאשר הסוכנת שלה מסרה לו את כתביה לפרסום. "נאמר לי שמדובר בסופר. אמרתיו אבל זה כאילו אשת כתבה אותה. חזר ואמרה: לא, זה גבר. וכשהתענייה היתה מושלמת גילו לי שזו דורית. דורית שאני מכיר כעורכת מדור ספרי עיון בספריית "מעריב".

"קסם הלענה" מספר את סיפורו של יודם, טייס חיל האוויר הישראלי שנהרג בטיסת אימונים, כמי שהוא נראה בפריזמה המורכבת מעיני דינה אמו, טלי חברתו, אורי חברו הטוב - שהוא גם מפקד הטיסת שלו - מירה אהרבו - שהיא גם רעיית מפקד הטיסת - ונזירה, המקבצת את גירסותיהם של כל מקורבי יודם ומתלכטת בעיית הספר עליו ולזכרו.

דורית, המסרבת להשתלב בדמותה של נזירה אבל אינה מותירה מקום לסגס שחלקים ממנה אינם יכולים להיות אלא חלקים של נזירה, נחתנת על גב ספרה והצורה כוונות: "זה לא ספר. לא ייצא מה שום ספר. כדאי שהדברים יהיו ברורים מעכשיו, חרשיים מחיי וערימה של גיירות. תצלומים. כמה קלטות. אחרי להט הכל. יחד עם המגנט. אי-אפשר להוציא מה אדם אלא סתם קרעי חיים שאינם שייכים זה לזה, שנתערבלו בסחר, כדרך שאנשים נתקלים בחיים צריך עוד סיבה מה ראיתי להקלע למערבולת הנזירה והשחזור של אחרים. אין לי מה לומר בעד עצמי."

כן נזירה ודורית "אני לא רוצה לומר מה אני רואה ומה אני חושבת על הספר הזה. כל אחד מן הקוראים יכול לראות בו מה שהוא רוצה. כל מה שהספר עליו. הרתיעה: שלה מן הפרשנות אינה נעדרת גוון אנוכי: "לא אני כל מה שרציתי לעשות בספר מפני שאולי לא (חמשן בעמוד 31)"

קסם המרידות

מאת חמר אבידו
צילומים: שמואל רחמי

"בעיותי נפתרו באופן אוטומטי"

- האוטומטים של תמונה בכל מקום:
 1. רשות שדות התעופה (נמל התעופה בן גוריון)
 2. בנקים
 3. מפעלים ומוסדות
 4. אוניברסיטאות
 5. בתי חולים
 6. מרכיבים ומזאייס
 7. חברות מחשבים

חדש ב המדונה
 מחלקת שיווק למכונות חדשות משומצות
 בתל אביב ורחובות ובנקאית

"סוף סוף גיליתי את הדרך הטובה ביותר לניצול אוטומטי של כח העבודה המקצועי העומד לרשותי, וכל זאת תוך כדי שיפור רווחה העובד. חב' המדונה מציעה גם לך מתרון יעיל, מהיר וחינוכי אשר יספק לעובדיך מזון ושתייה בכל שעות היממה ללא העסקת עובדי שרות מיוחדים. מתרון זה יאפשר לעובדיך להקדיש את זמנם אך ורק למטרה אליה יועדו וברוחה מקסימלית."

מכונות אוטומטיות
 למכירת מזון ושתייה

קסם המדירות

(המשך מעמוד 29)
 מלחמה... פניה נחרצת והתנאים והיא ממשיכה לעבוד משהיה גם כשארמית לה אחת, איה ספר קראו את כל שיעוריהם להחליט.

דורית לנדס: "אני מסוגלת להכין את אלה ששואלים אותי: למח עמך. והי אחת עושה דבר משום משום שצריכה לעשות אותו, הייתי צריכה לעשות. דבר טבעי אולי וקוק לחסכו."

כמו של את שצאה מחוג: חשבים שהם מבוכות מי ידע מה על בגדים, אבל מה, היא תקנה משהו בארבעים שקל זה נראה עליה כמו מיליון דולר.

הבירה אחת: "יש לה תרמית של מבוכות והיא מודעת לזה. מי שזוכה להתקרב אליה לומר שלל המעט הקטן הזה הוא תולדה של פגיעות ורגישות מאד גבוהה. אבל היא בכלל לא כמו שהיא נראית. היא אינפתרטיקית, יודעת להעניק זמן - ומסורתי מאוד צמאה לחם. צריך רק להשיט לה יד כדי לקבל את הפירוק. רק משעה שהיא בוחנת במישהו היא מסוגלת לתת לו הכל."

ביחדהספר היסודי שלמה בו בעצמו תל-אביב, "ירבונג", אותו היא חוברת בערגה, וזו לילדים סיבות להעריך אותה. לא בגלל צינתה הגבוהה נחיה לה לא אלא בשל הסבא שלה "יסמן של הנגידה".

"התפוקה בגלדיה. זה היה הלקבלתי נפרד מהחיים. שרתי הרבה אצל סבא ואז חתה לי גלדיה ככל שרציתי. ברור שאו - לפני שהיו האריות והפחיתות - קשה היה לקחת גלדיה הביתה. זה היה מבצע לוגיסטי מסובך. לכן חללים לא ראו אותי שוחה בגלדיה."

היית לית שמנת? "הורדים מאד הרגישו את ערך העבודה. הם, שעבדו עם הסבא עמדו על הרגלים הרבה שעות. כסף חמדי היה ביד פונקציה של עבודה ולימוד אותה שהוא אינו דיל על העצבים."

הולדת שלה לא הייתה מתובלת רק בגלדיה. בגיל שנה נפגעה דורית בשיתוק ילדים (המצאת נסיכו הדיון של יונה מאלק הגיעה שנה לאחר מכן. בזכות סיפורים רבים ומבלבלות אין קץ של הורדים היא לא נוקשה למכשירים. כשהגיעה לגיל גוס החליטה בוערה הרפואית שהיא "מקרה גבולי", בעלת קריטריון רגיש העלול להפגע מידת החירות הכריעה והחליט שלא לגייסה. עד אז היא הועברה משר וחדשים מועדה לחזרה, ולמרות שכל המזור שלה לא גייס (היו אז יותר מדי בנות בצבא) - המשיכו לטוטר אותה, את מנועת ה"הולד", ולמקסם אם אכן יש להשרתה מן השירות. רק לאחר שנים רבות נתגלתה לה הסיבה האמיתית: לאחר שהיו בידי צה"ל הוראות הגבוהות של המבחן המסיכותני שלה, משום לא רצו לוותר עליה.

הורדים העניקו לה כמחנה רב. "הם קיבלו אותי כמו בן, עוררו אותי, לימדו אותי לא לפחד. כן לעשות הכל. כשהיו קומים - חירשו לי לחזור הביתה בשלוש בבוקר, בעוד שאני אחת וזו מחזורים הביתה בחשך כערכ, כאשר הורדים עוררו אותי לנסוע לבד לחיילי ואולי גם האמביציה שלה להצטיין בלימודים היא תולדה של השנים הארוכות בהן סבלה מבוכות קלה. דורית מסרבת לנקוט בשם ביתהספר התיכון בו למדה "כי לא היה לי שם אי יום טוב. (מריבו)

ביתהספר היסודי שלמה בו בעצמו תל-אביב, "ירבונג", אותו היא חוברת בערגה, וזו לילדים סיבות להעריך אותה. לא בגלל צינתה הגבוהה נחיה לה לא אלא בשל הסבא שלה "יסמן של הנגידה".

"התפוקה בגלדיה. זה היה הלקבלתי נפרד מהחיים. שרתי הרבה אצל סבא ואז חתה לי גלדיה ככל שרציתי. ברור שאו - לפני שהיו האריות והפחיתות - קשה היה לקחת גלדיה הביתה. זה היה מבצע לוגיסטי מסובך. לכן חללים לא ראו אותי שוחה בגלדיה."

היית לית שמנת? "הורדים מאד הרגישו את ערך העבודה. הם, שעבדו עם הסבא עמדו על הרגלים הרבה שעות. כסף חמדי היה ביד פונקציה של עבודה ולימוד אותה שהוא אינו דיל על העצבים."

הולדת שלה לא הייתה מתובלת רק בגלדיה. בגיל שנה נפגעה דורית בשיתוק ילדים (המצאת נסיכו הדיון של יונה מאלק הגיעה שנה לאחר מכן. בזכות סיפורים רבים ומבלבלות אין קץ של הורדים היא לא נוקשה למכשירים. כשהגיעה לגיל גוס החליטה בוערה הרפואית שהיא "מקרה גבולי", בעלת קריטריון רגיש העלול להפגע מידת החירות הכריעה והחליט שלא לגייסה. עד אז היא הועברה משר וחדשים מועדה לחזרה, ולמרות שכל המזור שלה לא גייס (היו אז יותר מדי בנות בצבא) - המשיכו לטוטר אותה, את מנועת ה"הולד", ולמקסם אם אכן יש להשרתה מן השירות. רק לאחר שנים רבות נתגלתה לה הסיבה האמיתית: לאחר שהיו בידי צה"ל הוראות הגבוהות של המבחן המסיכותני שלה, משום לא רצו לוותר עליה.

הורדים העניקו לה כמחנה רב. "הם קיבלו אותי כמו בן, עוררו אותי, לימדו אותי לא לפחד. כן לעשות הכל. כשהיו קומים - חירשו לי לחזור הביתה בשלוש בבוקר, בעוד שאני אחת וזו מחזורים הביתה בחשך כערכ, כאשר הורדים עוררו אותי לנסוע לבד לחיילי ואולי גם האמביציה שלה להצטיין בלימודים היא תולדה של השנים הארוכות בהן סבלה מבוכות קלה. דורית מסרבת לנקוט בשם ביתהספר התיכון בו למדה "כי לא היה לי שם אי יום טוב. (מריבו)

ביתהספר היסודי שלמה בו בעצמו תל-אביב, "ירבונג", אותו היא חוברת בערגה, וזו לילדים סיבות להעריך אותה. לא בגלל צינתה הגבוהה נחיה לה לא אלא בשל הסבא שלה "יסמן של הנגידה".

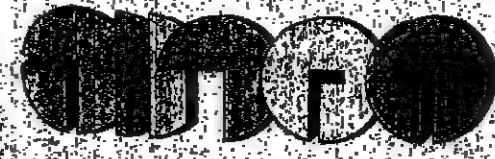
"התפוקה בגלדיה. זה היה הלקבלתי נפרד מהחיים. שרתי הרבה אצל סבא ואז חתה לי גלדיה ככל שרציתי. ברור שאו - לפני שהיו האריות והפחיתות - קשה היה לקחת גלדיה הביתה. זה היה מבצע לוגיסטי מסובך. לכן חללים לא ראו אותי שוחה בגלדיה."

היית לית שמנת? "הורדים מאד הרגישו את ערך העבודה. הם, שעבדו עם הסבא עמדו על הרגלים הרבה שעות. כסף חמדי היה ביד פונקציה של עבודה ולימוד אותה שהוא אינו דיל על העצבים."

הולדת שלה לא הייתה מתובלת רק בגלדיה. בגיל שנה נפגעה דורית בשיתוק ילדים (המצאת נסיכו הדיון של יונה מאלק הגיעה שנה לאחר מכן. בזכות סיפורים רבים ומבלבלות אין קץ של הורדים היא לא נוקשה למכשירים. כשהגיעה לגיל גוס החליטה בוערה הרפואית שהיא "מקרה גבולי", בעלת קריטריון רגיש העלול להפגע מידת החירות הכריעה והחליט שלא לגייסה. עד אז היא הועברה משר וחדשים מועדה לחזרה, ולמרות שכל המזור שלה לא גייס (היו אז יותר מדי בנות בצבא) - המשיכו לטוטר אותה, את מנועת ה"הולד", ולמקסם אם אכן יש להשרתה מן השירות. רק לאחר שנים רבות נתגלתה לה הסיבה האמיתית: לאחר שהיו בידי צה"ל הוראות הגבוהות של המבחן המסיכותני שלה, משום לא רצו לוותר עליה.

הורדים העניקו לה כמחנה רב. "הם קיבלו אותי כמו בן, עוררו אותי, לימדו אותי לא לפחד. כן לעשות הכל. כשהיו קומים - חירשו לי לחזור הביתה בשלוש בבוקר, בעוד שאני אחת וזו מחזורים הביתה בחשך כערכ, כאשר הורדים עוררו אותי לנסוע לבד לחיילי ואולי גם האמביציה שלה להצטיין בלימודים היא תולדה של השנים הארוכות בהן סבלה מבוכות קלה. דורית מסרבת לנקוט בשם ביתהספר התיכון בו למדה "כי לא היה לי שם אי יום טוב. (מריבו)

(המשך מעמוד 30)
 מלכונת 31

המדונה והיילאומי בע"מ
 רחל בן יעקב 1143 מיקוד 51111
 איזור התעשייה בלינקס טל: 747049, 749012
 טיפוס: חילוף - תל-אביב - ירושלים - אולה

فلا بد من العلم

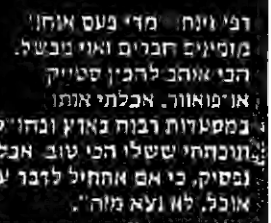
"אני אוהב מכוניות. יש משהו במכונית שהופך אותך, היצור עם הבטן הגדולה והרגליים הקטנות, לסופרמן, שולט במכוונה שתיאורטית יותר חזקה ממך."

[illegible]

**ראיונה: גורית ברצקי
צולום: באובן קסטרו**

[illegible]

"ביני לבין אשתי יש שיוויז' מלא
 אני לא ממדק'ה עם הד-130 ק"ג
 שרוחצים לו רגליים, אבל מעולם
 לא התלפתי לילד חתול.
 להשתולל, לשחק איתו, זה בן-הוא
 המאמ של ואני הצעצוע

[illegible]

5

[illegible]

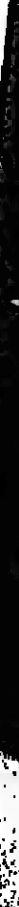
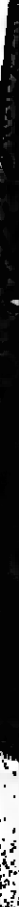

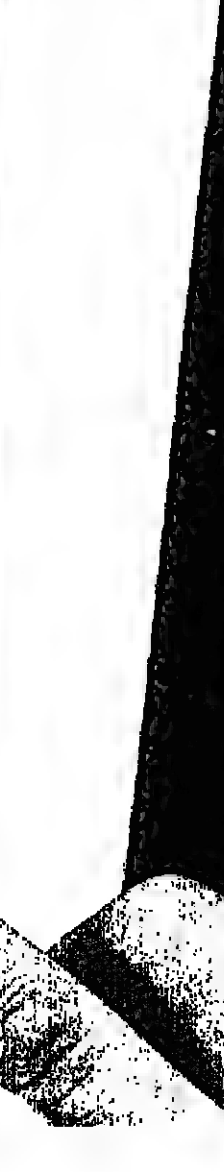

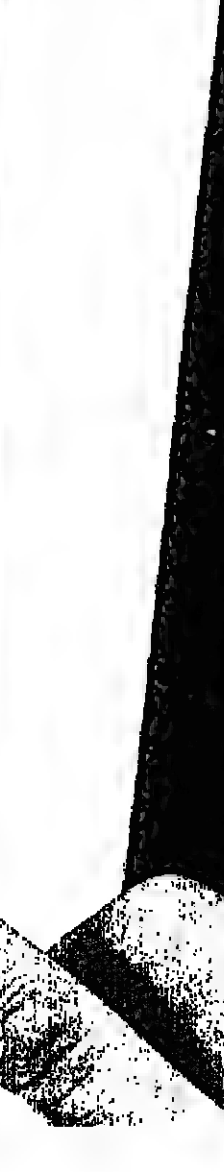
דרום תל אביב, זה רח' נצח' של קמח קלוי ומינצונג, ועמך, אסיים עורכים שביאם והולכים, אקשו, כמו כל פועם אני גרילי לתפארת, אבל את אקשו, הולק, חיים רמאל בלוסונק, חיים סמילי, והאחרים אני מכיר עוד לשון שביאם בבלבוסט אין ויחן בעסטיס שלחם וגם כל בנק בעמל, מרצילי, בן שדיר, בלי תפארת מסכין, אן אן מרצילי לרות ורן כננות, בורקוס, תפארת, לכרד, היסבול לכר בלפאז בורקוס ח'א' ובארוול שבת אל אמל של נאוו, אן אקשו לעמך בלי תפארת של נאוו.

[illegible]

هذا من القرآن

نہایت

1. [REDACTED]

קסם המרידות

(המשך מעמוד 31)

דורית: "חשדתי כי שיאיר קוטלר כותב בשבילי, ופעם אפילו חטפתי אותו וסגרתי אותו בחדר כדי לברוק את אכן אני עצמי מסוגלת לכתוב כבר מה שכתובתי". משפירשי יאיר קוטלר מתפקידו נוצרה כעתון קונסולציה אחרת והפסיק להיות לה שם כיה, או הכריעה את כך המאזנים העבודה באוניברסיטה בקריירה שלה, קצת קודם לכן, יש גם אינטרס של עבודה ב"קול ישראל". היא סימנה את בית המספר לדורית של רשות השירות ורצתה להיות כתבת חירות, ער היום היא גורמת לאלימלך רם שהיה אז ממנה על הנושא על שלא נתן לה, מתוך הניסוח - שהיום נשמע כמו לקחה מעולם אחד - שגשש לא חללנה להיות כתבת חירות ואלמלך אינו נוכח את הקטע. "ואז נדחקתי הצידה ומצאתי עצמי בתוכנית לעקרת הבית" עם רבקה מיקאלי ועוגניה שמונתי דל, שסידת הפריגון והבכנת האורחים שלהן היתה גפלאה, עשינו שידורים מים מן האולפן, ובראשית מצאתי עצמי כותבת מאמרים ל"הארץ" - והחלטתי לטובת העתונות הצרופה".

ב"מעריב" עברה עשר שנים, שלא היו בשבילה פיקניק מתמשך. היא עסקה בפרשנות בענייני בריית המועצות וקוממוניזם, בשכתוב ידיעות וערכה ברס, כתבה במוספי העתון

"אני שונאת אוטוביוגרפיות, בין היתר כי אדם עוסק עם בלהצדיק את עצמו ולהציג את עצמו יפה".

טורים אישיים שהצטיינו בניהם אסטרטגיה, אבל בסיכום - לא השיקו ממנה כתיבה, אף שניתן היה להפיק, אולי בשל אופי המיוחד של עתון זה.

עוד בעתון מאשר את קביעתה, ואם ניתן לומר זאת כלשון המעטת - אין היא שופע מחמאות לאופיה כיאיר קוטלר, היא קשה ביחסיה עם אנשים לא מתחברת, רואה עצמה במעמד של גאון בתחום הטכניסטי, וה לא היה מפריע בעבודה - כי בכל עתון יש הרבה גאונים - אלא שהיא הייתה מעניקה

הרגשה כאילו אנשים נחתים ממנה, ולכן עוררה רחוקה והתנגדות אצל כתבים. דורית יודעת להיות נחמדה בקצת כלפי מי שניגו מתחתיה בה, כיום, בגיל 39, היא כהה אל הנענוה והנחלה לפחות בתחום המקצועי, היא עורכת בהוצאת "עם עובד" את ספרי "מנא" (מחנ וריגול) וסדרת של מדע בדיוני, ובמקביל אחראית ב"ספרייה מעריב" על מדור ספרי העיון. היא בוררת, בוחרת, עורכת ולעתים מתרגמת. "בשיטתו אני עובדת כדי להתפרנס. קודמת את התעלה, שלוש סדרות ספרים על תראש - זה הרבה, וזה גם מאפשר לי להיות בנחות. אני מודעת לכך שאם את נראית לא כמי שנמלה עקשני מן המציא - זה לא נקרא שאת באמת מתאמצת בעבודה". והקביעה הור מרויכת לגביה.

אין לה זמני כתיבה מקצועיים, אבל היא מעדיפה לא להתחיל מוקדם, כמו לפני שמונה שבועות. היא יותר אשה של לילה, מסוגלת להתחייב בעשר בערב ולהתחיל לעבוד.

הטלוויזיה הישראלית, לא זוכה אצל לחשיבות, "כנראה, או שאני יוצאת לבלות, או שאני עובדת, או שאני עושה בידור. אני חייבת לשלם אגרה לתור מלכותי - אפילו הובל אצלו טוב יותר מחבל שלנו, "ששלוש" שונאת. "פילוסוף קרסט", ביום שישי, עזבה יותר טוב אצלם".

תור העבודה שלה, שהוא חצי תור ב"דירת שנים וחצי דורים ליד רחוב יהודה הסביבתי", הוא מקום מבוזבז, מאוחר, מוסרר ברזע, שאני גומרת לעצמי, אבל אני לא גומרת, עומס שטחנות מלאות ספרים, ערמות של מגזינים בחלוקה יר קפריזית שלה, קטלוגים של מל"ם וספרים בכל מיני תחומות שכתבים שני קירות. היא נושבת בכסא מתנניע אל שולחן הכיפה גרול עם מכונה כתיבה אלקטרונית

38 סלחנות

העולם היה עוזר על מילי פוסטרופדי

נופל עלי... שום בנר אינו חולם, מורא ניכסם אל פנים זרים, אני לא מזהה אותם, אני לא יכול להתבסות בהם. מוסיפה צבעים, פסים, משוטטת אל כל הפנים מחדש עד שאני מגלה את עיני נגל הארכיטקטורה הזאת".

7ורית לא מוכנה להתמודד עם שאלת המהות האוטוביוגרפית, כך או לא. "אני שונאת אוטוביוגרפיות, בין היתר כי אדם עוסק עם בלהצדיק את עצמו ולהציג את עצמו יפה, בעצם, הסיבה שחזלתי לכתוב סיפורים קצרים (ב"מעריב לנוער" ואחריו ב"באת") הייתה בשל סיפור שפרסמתי ב"את" שעסק בהתמוססות של בחורה, עברתי אז במכון מחקר באוניברסיטה, והעמיתים שלי שם וזה אותי עם הגיבורה אף על פי שלא התמוססתי, חוקשתי מאד להעמיד אותם על כך שזה בכלל לא הסיפור שלי, והצגתי רע מאוד עם ההשוואה. אמרו לא רוצה עוד דברים כאלה ופשוט הפסקתי לכתוב סיפורים".

אבל אם כבר רוצים לדעת מאיפה "קסם הלענה" התחיל לצמוח אצלה, צריך ללכת לאותם סיפורים קצרים של פעם, וללכת גם אל "רסיסים", סיפור צנון שכתבה כאשר גמרה את השמינית (זה היה כמו חניני כלעלות דברים, זה הכל), וצריך גם "האשנים" או העבודה העתונאית שלה.

"עתון הוא לא במה לכתיבה ספרותית. אולי חוק הארציסטוס בכתיבה - זה מה שדחף אותי, אבל ע לא גמרתי את הספר לא הייתי בטוחה שאגמור וא ייצא מזה מה ששייך. אני לא מסוגלת להבין את אלה ששואלים אותי למה ספר. והי אזה עושה דבר פשוט משום שרצתי לעשות אותו, היית צריך לעשות. זה טבעי אינו וקסם להסבר".

ומה עושה "יש לי משהו חדש בראש. אני משרכנת קצת. אל יקח המון זמן עד שזה יהיה מוכן, כפי שארע גם עם "קסם הלענה". בערך הובקא, מבוקה ומבולשק של היום, באיזה צד של המפה היא ניצבת?

לראשונה מאזכרת דורית את היסטון העצמי, הא זועמת, מתית בקיורת, מסיפה בקול השמור, ענק, מן המסג, כך לוחכות קשים, מתבסות כאילו מכניסה פרשנות ברס הדשנות "אני מרגישה רע מאוד, כמו כלם, הכי גרועים בעיני הם אלה שתאום מתעוררים, הובי שלי, מר רבין, למשל, הרגשתי לא נעימה כאשר מאמס מקבלים את החשבון, והי ידעו בתיוון שלא ייתכן שנלך לישון נקטם בבוקר - והומן יעל למסכתנו".

בסמורשילדבר זה בורה "באשר אתה לא עושה את היברים כשאתה צריך לעשות אותם - אתה נאלץ לעשותם בכפייה, בצורה הרבה פחות נוחה לך ובמשור יותר גבוה מהם שנכון היית לתת... לסיכום של עיני אנתנו אכלנו לא רק את האחריות והערכה שפעם היו כלפינו, אלא שבגלל העריות הסקטיות שאנו מחייבות הציגאות - אכלנו הרבה מאוד מן התערה העצמית שלנו. זאת זה יהיה הכי קשה לשקם".

מר לנו, מר כלענה דורית שמה בפיה של מידה, אוכלתו של הטיס שנפל, את המסר של ספרה וכך זהו כמו אדם. חתמקס ומגזיני, אותו איור יתואר בצורה שונה לחלוטין בבמון למצבי וזרות. חיסור משתנה בעודו משומר, והמספר שכבר עזב את חסון - מבלים גוונים אחדים, מקרב מינות וחווית והמונח משתנה. בסיפור (שהיא אמורה לספר על חייס שנפל ת.א.), "אני לא רוצה לתאר שום דבר, אני לא מוכנה לתת יד לזיון, גם כשהוא בלתי-דמיוני, אני לא יכולת לדמות. אני לא רוצה לעתור אחרים, אי אפשר להשכיר, אין מליש".

ורק עתה ניתן לרמיזא את דורית לגבי המשרכנת, החורב וכוונתה, המדינית ושוב חזרת ומבסות את הממשק. בריקנות חוו שלה במחשבה הצלולה והו שלה, שרשית של גפס האדם. זה מה שהיא ביקסט הלענה, קסם של מידות.

תמר אבידור

הערה אישית

היא לא עושה את התחמקות אליה למלאכה קלה, במשך השנים שעבדנו זו ליד זו באותו עתון חשתי לעמים שהיא מאוד מרוחקת. כאילו מתנשאת. בוקר אחד היא מלאה חיוכים, ואת חושבתו אזה, ויפ, אפשר להתקרב אליה, למחרת מועימה פנים, ואת חושבתו עם דורית זה עניין אבוד, מוז לי ולה. אולי היא שובנה בעולמות אחרים, האקדמיה, אולי דור אחד. ואולי פשוט אין ביניה או מילא.

ועכשיו חזון לגולה לת זאת, מה חקטע שלי, דורית, מדוק, כל השנים, שום דבר. מרוחקת כמו. וזהי מעולם לא חייתי מתחתה שלי. והיא בחוף הכיחכי שלה נוחתי יודעת לחקטים: "לפעמים אני מחדה שישתחו לי את הדלת. שירמזו לי שרוצים אותי. אני חייבתי לזוז מצידך ואת לא פתחת לי את הדלת. לא חוששת יד".

אחד אמש, דורית, לטובת.

"מחשב לא יכנס הביתה, הוא עושה לי ידוק בעיניים". היא קוראת שעות על גבי שעות וגבי ימים על גבי ימים, אך ורק בשיבו, ומשענה את רגליה על כסא, "כך אני משינה את הניגונות המושלמת. כשאני שוכבת לקרא - אני גרמט מר".

וכזה "היא בעלת-בית לא נורמלית, המיר מפעית אותי מחדש אף שהיא טורחת לנקות את הדידת. והיא מכשלת אוכל כזה אלגנטי. גם כן כמו מהלוג". דורית "מרה באשמה. אני אוהבת לשקצן ולחנך ולהבין הכל כמו יד. רק לא לעשות כל מיני תמויות בכל מיני מכשירים חיישיים".

רוקח, לא פאנאטיה. "אילו הייתי גבי לא היו שואלים אותי בעניין הרוקח שלי ואם טוב לי בה. תמיד יש מה לשפר, אפילו באותו מצב. ואני לא אפרתי והחלטית שטוב לי ברוקחתי. מקוה שימשיך להיות לי טוב עם עצמי גם כאשר אתחנך".

היא לא סובלת מתופעת הוריס-פולניס-לוחצים בעניין חתונה. "אני חוצאה טבעית של שיפוח וסבלנות רבה מצידם. קיבלתי מהם נטייה לרוקח וכישורים מילוליים. בבית-הספר אמרתי פעם 'למה מלא עד אפס מקום', והביתה פרצה בצחוק למרותי את הלקח, והתחנתי לרבי המונות".

"יש לי הורים נהדרים, שנים בעלי השכלה מאוד רחבה, והרבה תומכי תעניינות, בין השאר מסיקה (אמנית ופעילות גופנית, אבי, ציוני גרול, עלה מוסלית, שירת הרבה שנים בצבא הבריטי, אמי עבדה עם אביה, סכא ויטמן, אבי עבד עם בהמסקה... אוי, כמה שום לא היו מאושרים מכי שאני גוררת אותם לסיפור. הבריים כבי לא עכרו עם סכא ויטמן, כי ער שגרלו - המפעל נמכר".

- או אמרים שמים את אשה עשירה. - על מה הם מדברים. אני צריכה להרוג כמה אנשים כדי להיות אשה עשירה.

היא אוהבת מסיקה, במרס בארז, וכן - אף לא - את המודרניסטים הוריסים מרוקפייב, שוסטקוביץ', ובי אוהבת: "אנשים אמיתיים, יזופים מוצאים בהם מקומות".

הינניקם שלה שוקלר (והרם) שהיא קונה לעצמה "כח ששולחים אלי זה סיפור אחר - ריי זה מגיע לי". לבר מקריאת ספרים, ממה היא נהנית? היא מנפיקת עצמה בהדמעות, שעה שלמה, לבר, והיא גם אוהבת לטייל ברחבי הקיר, מתחבלת על קווי מתאר, נוק, מתים ואנשים. "אני מאיר משתדלת שהינניק יהיה חלק מהיום ולא משום נפרד שצריך להגיע אליה".

כמה מעניין. גם ניה של "קסם הלענה" מספרת, שהיא "מתעמלת טול חוצאות תחלולות לציליל סרט חודרית, אורי תוימנס המחשב היטב אני פותחת את הדיראו ושובת את גיני מונה, עוד ארבעים וחמש רקות. אני מצליחה לשנוא אותה בריכוז שממלך כל מחשבה אחרת. אחריי מקלות, כמה רקות של שפית נעמה עד שהעלם ומקומי בומן מביקים אותי, הכל

Sealy®

Sealy

שינה טובה אינה מותרות

נשים בארון הקודש

העובדה עראש התנועה
הרפורמית בישראל,
תנועה דתית, היא אשה –
אולי אינה מפתיעה כמו
העובדה שבדוריה בייש,
חייד, היא שויה בייילה
דסקל שגדלה בבית חרדי
מאוד "שבשבת לא נשאו
בו אפילו מטבחית בנים".
כשאביה שב מאושוויץ,
הוא אמר שאם כל כך
הרבה יהודים נשרפו –
אין אלוהים. מאז התנתקה
גם היא מהדת, אך שבה
ליהדות – הרפורמית –
בשלב מאוחר יותר של
ביוגרפיה יצאח"ד צובן ובה
תהפוכות מרחקות ופעילות
מדהימה בהקפה וגיוויה,
כולל למען דוקיום בשלום
בין יהודים וערבים. בשביל
שלום, היא אומרת, היא
מוכנה לעשות הכל.

מאת סימה קדמון
צילומים: שמואל רחמי

7

פני ארון הקודש, מיפה לבנה שטורה חסיד וכן
במנוח על המזבח הארוך וסלית חזרה על
שמלתה עומדת הרבנית בנרת שרון חזון
שליחה, יום אחרון לשמור מקבל א
החזיתות כמבטוי, אך גם חזון המפלגים, בתוכם
כעל היסוד האחרונה ומעביר על ש
ליריהו "הרבנית בירון" לוחם באוניו א
שיטת לביר, יום והמלכה, שכנישונה מרבנית
האשכול חזון קצת והאחרונה, אף פתחת א ארון
מקדש הוציאה שטורה על חזון רבונה ספר
שני ליריהו על בירון בירן, שיטת א
המנוח ליריהו מתקדש בירן "בירן אה"א

מוחתת ודבנית, "אלוהינו ואלוהי אבותינו ואמהותינו, אלוהי אברהם ושרה, אלוהי יצחק ורביקה, אלוהי יעקב ולא, וזכר חסדי אבות ואמהות."

נוסח הסמילה מקורי זה שאינו פוסח גם על חסדי אמהותינו, הוא עורכן על-ידי התנועה הפמיניסטית. הוא שייר, לספר התפילות של התנועה ליהדות מתקדמת הקורא "העבודה שלכם".

עם כניסת השנה מתאספים כבתי הכנסת והקטן ברמת-אביב, חל-אביב, יותר מארבעים איש. ארבעה מניינים. הם יושבים זה לצד זה וזו לצד זה, נשים וגברים ביחד, שרים כהתלהבות חפילות ושיירי ח.ג. ביאליק ונעמי שמר, לסירוגין. מדי פעם קוראת

הרבנית בשמו או בשמה הפרטי של אחת
מתפללים/ות העולה לא הכנה את קורא במשך
השבוע, אשה מבית על החרות והרבנית עצמה קודמת
כאחוזי הילדים שבקהל שיסור ומציבה להם שאלות
כסיום התפילה עולה מוריה בידם לבמה ומוריעה על
יום שמתחילים משותפים לטעמים וירחמים ימים
נירשלים בימים המרובים "לאור מצב", היא אומרת,

אני מבקש ממילכם לקחת בזה חלק.
בבית הכנסת הקטן אי אוד לא מתמלא על
הזימונים האלה. מאז הקייטנה הראשונה המשותפת
לילדים ערבים ויהודים שאירגנה י"ד התנועה הלשו
נא כבד שמנה שנים, ובקטילה תרומות מכירים היטב

המקורות הנמצאים של בריש במיתוסים הללו
בה מחמחמלים מבקשים פרטים נוספים.
מבחינת התנועה, ליהדות מתקדמת הם אנשים
קטלי מתקופת פוליסיות שונות. בריש, לדוגמה,
מבינה מעט בעד המערך ופעם בעד ר"ב. אבל
התנועה, לרוביה, גם אנשים שמתגברים למחנה
החיים ליהודים ועדיין התנגדות נמרצת.

ענין זה, הוא אשה - אולי אינה ממתיעה כמו
העובד שמורה ביש - היא שחיה בילה וסל,
כלל בנת אונתוככי במרנסליוניה, בית חרדי
בד עשבת לא נלא בו אמילו משפת בכיס אלא

קשה אותה סביב תנאים.
היום היא אומרת: "היהדות האורתודוקסית
נודדת, ושנותיה עד 120. אני מבקשת רק דבר אחד:
שיצבו אותנו במעוזנו אנוני כל בוק להם לא ניקח
את מקומם. אנו האלטרנאטיבה לאותם חילוניים
שש להם צורך בהנהגות דתיות. שממשיכים את הדת,
אבל לא רוצים לעשות את כל אדמות חיינו".

ראש התנועה המונה כ־5000 חברים ומאגרת 17 קהילות במקומות שונים בארץ. "תנועה של אנשים שמחפשים ערכים יהודיים, שלא מתייבת ישיבה גפרת של גברים ונשים, שמאחדת את המשפחה גם

בבית־הכנסת, שנותנת אפשרות להיות משוייך לתיבתכם עם הסממנים הדינמיים המתמחים של זה היהודי, ברוח מתקדמת ו"היכלית".

הדור הזה שורר בבית־הכנסת כשתפילות יהודיות מסורתיות מנובלות בעיני מורגנים. במצוה הוא מארץ שלקראתו לומר דילר יודות, ערבים והיסטוריה יהודית. "לומר להשתייך לעם היהודי". יש גם טעם בתורה ברוק במבט של סטטיסטיקה, עם עליה לומר תורה ויודות. "כי ה' יבן בלבבכם שיויון מולט".

לא, ואי לא נפיק מביטוי "למחות התהנוקע" התגבשות חזרות אחרים. אבל לתנועה הפנימית יש ירח של מלחמה. ואני לא רואה שום דבר במלחמה, אומרת ברוריה וקדם לחתם את האוכל לנעלה שחור מעבורת, ומה בשקט אלפי מיליוח מגני ובקיעה מגנו על האשלה לחיץ (כמה דקות) בשבועה איני חסומה! תלחש לחיץ לעומד על שיווינו חוצה כל מה תחת. גם בבעיני התפיליט ילי דעת הנוקע אני בעד שראיתן תחלמה באישים. אבל אשה צריכה לחיות אדון לנפוח. התנועה שלנו הוכיח שאומרת לבקר בשינויינו. וכל רגביות העושה את כל מה שעושה רב כל נחיות. ומפני שיל יריכה למלאם על אשה. ואם ונקרא ממינים שירידיק.

**"אני דתיה לא פחות מכל אשה
אורחודוכסית. תמיד ידעתי שמה
שאני עושה מחוץ לבית הכנסת לא
פחות חשוב ממה שאני עושה בתוכו."**

לכני משפחות, שחלקם מתגוררים במאה שערים וירושלים ובבני ברק, קשה מאוד להזדהות עם הקסמותיו ודרכיו. היגיון שקיבלה לא היה ברוק ברוח מתקופת ליברטליזם, אמה, לדבריה, הקפירה במיוחד על שמירת כל הצעות כשהיה לידה קטנה נלקח אביה, ומגרס חשטל, לאושוויי. חמש שנים לא ראות אותו. ברוק אחר, זה היה ברוק שני, שייש, כשהיה לבד בבית, דפק בלחץ אדם שלא הכירה. "דק בעיניים שלו היה משתן מוכר". הוא אמר: "סורודנהיל", והיא אמרה "אבא".

לעבד רצתה אמה שייך לבית־הכנסת, הוא סרב כל הוללה וכו' נכית. כדוריה שמעה את דושיה. אמרה לו שטחית שמצא את כל משאמתי בחיים, הוא חייב ללכת לבית־הכנסת, חייב להאמין שיש אלוהים, הוא אמר לה שאם כל־כך הרבה יתורים נשפרו — אין אלוהים, והוא דר' ראה רבתי יתורים נשפרים, הוא עבד באושיהן במשפּוֹת.

אביה חזר לבסוף לבית-הכנסת. שוב התחיל לשמור שבת. "רק בגלל שהוא לא יכול היה להתווכח. הוא חזר אדם אחר. הוא עצמו היה שרוף."

בשבתות וב 13 הצטרפה שרה־בילה לתנועה
 "בני־עקיבא". בקצוה גורלה של ניצולית שואה
 התארגנה במסגרת לעלות לארץ־ישראל. עליה
 בלחי־לגולות, שרה־בילה, ששארית הבכור כבר עלה
 ארצה לפניכן, החליטה להצטרף אליו. היא היתה אז
 בבת 10 וקשה לאימוץ של הוריה בארץ־ישראל. "דמיתי
 עם הרצל חזק בריצפה וצעקתי שאני: רוצה, אבא נתן
 לי מ־סדרי־לוח ואומר: לאו עד היום אני מרגישה את
 המסע הזה. אני רוצה אבא".

אבל דרי אבא שלה, שחור מאושוויץ באיש אחר,
לא יכול היה להתווכח, והיא עלתה על האניה
"ממירנד".

עצ בואה לחיפה היתה שורה ביילא דספל
לברוריה מוריה "כשירדנו מהאניה, כיכלו אותנו נשים
בחלוקים לבנים והגישו לכל אחד מאיתנו סנדוויץ'
בננה ותחתן עד היום אני לא יכולה לשכוח את הטעם
(המשך בעמוד הבא)

סלפסוקט 41

היבטות כגון שריון וכדוריר בריש, יי ד התמורה ליהדות מחקרת בישראל ג'ית הכנסת של התוויה לירדות מוקדמת ביוע'אים

فصل في

מלך בית ארבע

האופנה מתעלמת ממגו האוויר. הכל כבר מוכן לימים חמים ובהירים ועוד מעט יתחיל יופי של אביב. צבעוני, רך, סקסי ורומנטי. אביב מעולם אחר. במבט ראשו, אלה בגדים שנתעלמים מנשים עובדות, ממגבלות של גיל וגזירה, מכל מה שקרה באופנה בשנים האחרונות. בגדים שממנים עודף ל"יוניסק", למראה המשלומפר והנות מעצביה האופנה מהמרים על אשה חדשה, שמוכירה קצת את הנשים של פעם, אלה שלפני שריון האכזריות, המתייגות והחופש לעשות וללבוש מה שבראש שלהן. אשה מטופחת עד הקנטימטר האחרון של המחשוף שלה, שעומדת שעה ארוכה לפני הראי לפני שהיא יוצאת מהבית, שמכלה הרבה בגדים וזורים ואף פעם לא במטבח. במבט שני, יש בהם הרבה פרטים שקל לאמץ, קלילים ועליונים, בגדים שעושים גם מטבחנות בערות גורדציות. בעמודים אלה, קצת מילאנו, הרבה פאריס, משות מלונדון, וגם ממינכן. ורקור על מה שהכינו לחדשים הקרובים. מה חדש, מה שונה, איזה צבעים, צר או רחב, ויכן נעצרת המכפלה. מדרך משצר לאביב '88.

איזורי החשיפה החדשים
הרגליים, הכתפיים והמגניים. את המתנים מרגשים גם במקטרונים קצרים, בחולצניות צמודות, באגנטים.

קצר או ארוך?
קצר, קצר, קצר. הברכיים מחגלות לא רק במיני צמוד, הרבה בחצאיות תפוחות, כמו של רקיציות, וכמכנסים בדרך סולידיים. החצאיות הארוכות נרכסות כסוד של כפתורים, שמאפשרים לחשוף רגליים, עד לגובה הכפתור הרצוי. אפשרות נוספת לתמרונימכפלה - מכפלת לאיטימטרית, קצרה לפני, ארוכה מאחור, או מכפלת עם שפיצים.

מכנסים ארוכים
מיפלט לסרכניות המכפלה הקצרה. בכל גיורה אפשרית. הכי חדש - מכנסים רחבים ומתנפנים, כמו מיג'מה.

להליפות האביב, פרופרציות חדשות
מקטרונים ארוכים עם חצאיות צרות וקצרות, או מקטרונים קצרים עד למתניים, שהולכים גם עם מכנסים. המקטרונים, צרים יותר, מרמים כל תווי הגוף, או צמודים כמו שענדחול.

קישוטים עכשוויים
סלסולים בכל מקום, בקצה מכפלה, על הדיכיים ומסביב למחשוף. סרטים, קטנים וגדולים מקשטים לא רק בגדים, גם קצה של צמה, חוית של געל או צירי גרביים. רקמות, 'תחרה שקיפה וסקסית, בלבן או בשחור, כמו בלכנים, בחולצות, כסיות, גרביים.

פרחים
פרחים על שמלות, גרולים וכמייטכפיים. מקשטים אמצע מחשוף, חוית של כובע, תסרוקת רומנטית. משבצות, פסים, הרבה סריגים ואריגים סינתיטיים גמישים, כמו של בגדיים.

צבעים
כל נוני הקשת. ארזם וכתום, ורוד עז וירוק, כחול וצהוב. לובשים אותם כל אחד לחוד וגם ביחד.

יהודית חנוך

ז'ורז'טווי פסים עם משבצות, כלי מעצורים.

הלא מגיעי - סקסי ורומנטי

פרחים מודדים גם על הגרביים. המחשופים מעבירים מר נש וסקסי.

מיונים - פסים וחסד כבדי האביב והמגניים. נגדור פתוחים.

סלסולות 45

כח לך אות, צבעי האביב והמגניים. מרעם לאביב '88.

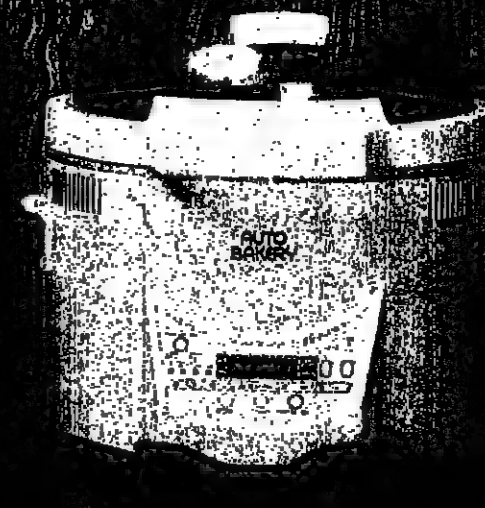
מאפיונר

עכשיו את חייבת "מאפיונר" אישי במטבח.

סוף, סוף...
הוא הגיע...
המאפיונר!

אופה הלחם חביב
הממוחשב, שכבש את
ואירופה, הפך עכשיו
גם את מיטבן למודרני
ומתקדם. המאפיונר
האישי שלך, אופה את כל
סוגי הלחם הרצויים לך.
באופן סטריילי על פי
פקדיה ובשעה הרצויה.
כל שעליך לעשות הוא
לכחוד לעצמך את הלחם
בו את חושקת וללחץ...
במקום הנכון.
הוא כבר לא יוכל לרשוד לך.

מה הוא עושה
לע, מתפח ואופה

האופה הממוחשב שלך

מזאפיונר - מוצר איכות נוסף מבית טוב - בית וק"ש.ג.ר.מ בע"מ
שפירא 11 רמת גן, 03-721212/3 ב'הודה 72 תל אביב, 03-225501

שיפורים

משהו:

אנשים שאין להם הבנה בדיאטות מתקשים לחפס ששחקן
אינו הדמות שהוא מגלם. במיוחד אם זו דמות חיובית.

קטע על וייטנאם. רחוק מ"סי.בי.אס", קרוב יותר לאמת

אוליבר טור הגדיר את התבטאויות ההתנגדות למלחמת וייטנאם
כמיתוסים שכולם התלכדו. אחר מהם התגלם בצילום שאמרים כי היה
מנה על שולחנו של האסטרטג ילדה מול חייל אמריקני הנושא רובה.
כאילו מדובר בכוח קטן נגד כוח גדול. מיתוס שקר. דרום וייטנאם
נשטפה על ידי כוח צבאי גדול של הצפון.

"לדמוקרטיה המערבית", הוא אמר, "אין דעת קהל, אלא תיקשורת
המייצרת מיתוסים שאין להם קשר עם המציאות".
6000 עיתונאים היו אז בוויטנאם, סופר, היונים הם אינם שם.
הסלחתי, שלא מציג את מה שאינה יכולה לצלם, לא מביאה לעולם
כל ערב את מראות מנהות החינוך מחדש. אבל היא הראתה לעולם כל
ערב את החייל האמריקני השורף ביקתה".

דיבור על הסרטים הנעשים לאחריה על וייטנאם. הזכיר "פול מטר
באקס" בסרט הוצגו הדרום וייטנאמים בשלוש צורות: זונה, חייל שהוא
טרסור, וגנב מצלמות. במלחמה הו נהרגו 250.000 חיילים מדרום
וייטנאם בהגנה על העמשה. למה לא נותנים להם את טיפת הכבוד
המגיע להם?

סיימו דובריהם של הבמה, וקמו אנשים מן הקהל.
מישוח מהם, שהעברה שטור ובו לאולם הריק למחצה עשתה אותו -
בעיני - ראוי להערכה, ניסה דברים שכדאי לחזור עליהם ודווקא בעברית
הייתי מאלה שמחו או בלחש נגד מלחמת וייטנאם, חשתי שאני לוחם
למען זכויות אנוש ושלום. דובר המדרום הוא לא איך אנשי הרוח סילפו
את האמת, אלא איך - כשהתברר האסון - לא היו מוכנים לשנות את
עמדתם. דעת הקהל עדיין אינה מוכנה לגעת במיתוס של וייטנאם. אין
אומץ לומר שהוייטנאם נהפכה לגולאג ענק, מעטים המורים טעינו. הם
ראויים לשבח, אבל השאלה אינה אם מישוח מתקן את עצמו, זו לא
הכמה קל לומר "שעות" כשרואים את הסעות. השאלה היא איך קרה
שעות גדולה כזו איך זה יכול היה לקרות לכליך. הרבה עיתונאים
ואנשי רוח והאם זה לא קרה שוב מול עינינו הימים?

עד כאן הגעתי, לפי מעבר תמלילי, ל-5126 סימני דפוס. הם המקום
המקצועי שלי נקודה בסוף עמוד, ונפגה את השטח לאחרים.

טורח אלה מדענות לאנשים הרגשים לזכויות אדם. אחרים - כל
שחשד ומשד, לא מדובר כאן על דברים שמעניינים אותם.
קרה רומא ומשפטים ב"הפזלטרין יסוף אנב", "כבוד להדולף
מ", 1968 ובה היה המנצח ריצ'רד ווארס, כוכב יום אחד במלחמה
המערבית "וייטנאם" שכאריבער המשיה אירגונים לשמירת זכויות האדם
ממשיכים עליהם מטה. מנסין למחזיק להורחק מאירגונים מסוג זה בוקשר
לייטנאם זה בראה לי מין יחל למאבק קישקשים מן הסוג שהעלים
מלא אהב.

אלא שאו ראיתי שם שני שמות שנענו לי להבין שמדובר באירוע
אזה המפלגה הריקלית, והנמוני סטאנו.
מי זה מין?

אז המפלגה הריקלית האיסלקית מכירים קוראי בשל העובדה
הנהלת שחברת פילמנט שלום היא אזה ושמה צ'צ'לינה. כלי או עם
קשר לך, זו גם המפלגה האיסלקית לזכויות האדם. מפלגה שמאלנית,
אבל מפרידה תכמה, ולא שבויה בשום רעמה. והכנה מי שערך כימי
מנה העלמית האלה קונגס לזכויות האדם בוויטנאם, ולא - אני
מרגיש לא - במלחמה, אומר כן, באופן מתחכם, ורבה בשבילי. אלה
האיקוליים.

הנמוני סטאנו יום אחד מספרים לי שצריך את עורך שבת רעב
למען שחרור יהודי ברית המועצות. הברנו. עברו שלושה שבועות,
משחי אותו שוב בהגנה מל הזאת בק בעת ביקור האלהיים שם. "אני
עוד שוב", הוא אמר לי, "ופירס תוכניות ומסלולי מאבק נוספים, נ, מה
עשים עם אדם כזה לא יחד, כמובן.

יום שישי, אם כן, מצא אחי באולם עניק ומצויי, ארמון מארמונות
הפילמנט האיסלקי, שם התקיים הקונגרס לזכויות האדם, וייטנאם, 13
שנה לחסכ השלום.

למה אני לא מגיע לעירק אולי בגלל שהא מפחד. צביר של
שדות, מתחמקים, מדברים על דברים אחרים. כלט. תמידי.
יום שלם שמעתי עדידות פליטים מייטנאם, מקאמבוריה ומלאום.
לחיינמנט. נתיכו נא בנשכחת מבין שלוש המדינות: לאום, העדים
שיה לאום בשלשלת היום על ידי ריקסמור, בעצם נשלחת על ידי צפון
ויטנאם. עשורת אלפי חיילים וייטנאמים שורצים בלאום, וגם חיילים
סוכה ומערך כמה מארצות מנה השלום.

"מעט לא מדברים על לאום", אמר הער ולאום, אפילו כשמפציצים
בשים בגשם חוצה שמחלל אלפים לא מדברים על זה. ביקשתי ריחוק על
עצ מדינת האנוש בלאום. אין. שום ובה אנוש לא מכובדת. הדואר
נשיקת. השלפונס בלאום, אראפטר לקיים קשר כלשהו כי מודר כל
הוא כלכך גבה - שובבנמא רגילה אראפטר לשלוח מכבה על פני
כל המדינה מתחת ריכו. וסמיריים בסמיריים לא מלמדים רבר, רק
סעקס גברים, גשם ויליים, ומחנה עבודה בכל המקומות האלה מתים.
לעיל מרעב, אבל גם ממכות, ומצודות רצח אחרות. אם מישוח מצליח
לכאן משם - הוא מרדף רעת, פוחד מאור, מרעש. פגשתי בפאריס
עלמל שתחליל לצאת ממחנה כזה. היום הוא פוחד מכל אדם, אפילו
אחי אשתו".

וכן הלאה, שעות של עדידות, מספרים (מיליון איש ברחו מוייטנאם,
איש ומיידת, ומדובר באלה ששרדו. חצי מיליון, כרבע מן האוכלוסיה
קחו מלאום) - סיפורים גוראים המסוננים ומקטנים לצורך הצגתם
אישית איסלקי משהו אמנה שבו אסור לזעוק את זעקת הכאב והזעם
ההיסטורית המתבקשת.

אחרי העדידות ויבר אליבר טור, עיתונאי הוי במארים שכתב ספר
על מראות השלום בויטנאם. הוא אמר: "בזמן המאבק נגד מלחמת
וייטנאם נהנו אנשי תרזה השמאלנים להבדיל שהויטנאם היא המצפון של
העולם, ובהם - היום - לאחד השלום - וייטנאם היא המצפון המלוכלך של
העולם, וכמו שנהגים במצפון מלוכלך, מסתירים את וייטנאם, ולא
מבנים עליה עד.

כמו מסוללת הינה הסימט שלום בוייטנאם. בשלום המנהל על
הי האני העיניים הם לא השתוללות מאריסטיה מקיפה, או תמרצות
אל שישח. החל מרצח בתוך שניות נחלת רע. עיניים בקצי השמש
גל העתונות העלמית לא מעניינת עוד לכתוב על כך.

אני / סיאי

מלבי"ם

בחד, חמש דקות מכפר-סבא

(המשך מעמוד 10)

כשנודע בקבוק התבועה הראשון והגשתי איד הלולאה מתהדרת גם עלינו. ואז מתחילים השיכנועים העצמיים, כמו למשל, זה רק ילד שרוק את בקבוק התבועה, מה ילד מין, וכו'.

יודית: "אבל בכל מקום זה ילדים".

אביבה: "אני יודעת זה לא ילדים, אנחנו רוצים לחשוב ככה".

יודית: "ע"י היות היות קיימת מערכת יחסים בלתי סבירה עם השכנים הערבים. עורגו להם כדי לעזור לעצמנו. רצינו שבעית הניצח שלהם תישמר כדי שנתנו לא נסכול. אבל אין פנים לא הרגשנו בנות בניהם. הערבים ערבים כאן במיתות השטח. נוצרו קשרים, היום גם בלי להכיר יודים באופן אישי, הם שואפים אחד. לפני שבע עינים במלון סוכסטה. כל הערבים בחדר האוכל היו ערבים, ואני הרגשתי שאני לא מסוגלת שהם יגישו לי את האוכל. התחשתי של השנאה שלהם היתה כלפי חוק. הרגשתי שמישהו להגיש לי אחת מהם רוצים למשך לי אחת על הרצף. פעם התקיתי את השנאה שלהם. רציתי לא לחשוב עליהם, להתעלם מהם והצלחתי. הם לא היו קיימים עבורי. היום אני חשה אליהם את אותה שנאה".

לפני כמה ימים ראינו בסלוויה שני אנשים שעוסקים בפרייטס ונזכרתי ששלוש של ערבים יודים ואני הקשבתו וזחקתי. זה הצחק אותי. כאילו מתעלמים מהמציאות הקיימת. יש מה נגר ערבי שכל הישוב עובר אותו. לפני כמה זמן רצינו לבנות משה בבית, ואני לא הייתי מוכנה בשום אופן שהוא יכנס אלי הבית. לא מוכנה לחשוב על זה אפילו. או יש למשל, ערבים שמכירים פירות וירקות על הכביש. אני בעיקרון לא קונה מהם. לא רוצה שירוויו על.

התעוררה בי איוז תחושת אנטי לגבי כולם, ואני שלא כמו אביבה, לא חושבת על הבעיה בכללותה. לא מעניין אותי. חשוב לי רק מה שקרה לי באופן אישי. מה שקרה אלי".

נני לא מבחינה ועודת ערביה בן נכון, שתרע לך שגם עם העזרת יש לי בעיה.

אני בשום אופן לא משאירה אותה לבד. בכל זאת היא אצלך בבית, מרוביות עלייך? "לא יודעת מה להגיד לך".

אביבה: "אני לא מחזיקה עזרת ערביה מטעמים עקרוניים מוסריים. אבל מצד שני זה קצת מוזר, הרי הם בנו את הבית שלי, או שלך, או של כל אחד עליהם, להתעלם מהם והצלחתי. הם לא היו קיימים הרגשתי".

פעם הדחקתי את השנאה שלהם. רציתי לא לחשוב עליהם, להתעלם מהם. היום אני חשה אליהם את אותה שנאה

יודית: "רגע, העזרת והחוריה שהיתה לפני הערביה נקטת לי את הבית ורבה יותר טוב אבל זה כבר היה יקר מדי בשבילי. חרעך לך שבהחלפה היה בחדר ערבי שניקח כאן את הבית. פעם אחת הוא בא אלי היתה לי תחושה אימה. אמרתי לו שלא יכנס לפה. אין לי שום בעיה עם זה. שום בעיה".

ד"ר יצחק דוד

(המשך מעמוד 19)

יחסי, שהיועץ בקיבוץ האינטליגנציה היהודית בכריזמ - 1981, וכן בפרויקט הלועזית בשנים שלאחר מכן.

בשנת 1978 ייסד ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה את האגודת העולמית של יהודי גרוזיה, והיה זה נשיא כבוד שלה. בין לבין הצליח ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה לערוך "ביקורים מבוססים בקהילות יהודיות ברחבי העולם, ובמיוחד במערב אירופה, אסיה וארה"ב, שבהם הסביר והציג את עמדות ישראל כבעיית היהודים לאומיות ויהודים נראים "קיצור תולדות חיים", עמד 45. ולא עוד, אלא ש"בין השנים 1976/1978 והיום דוד על ידי מטרות להשכלה גבוהה בע"ל (אנגלית, צרפת, איטליה, תורכיה, ארה"ב ועוד) להוצאת בנושאים בלשונות כללית, הלשון והשירה פילוסופיה של ההיסטוריה, מניית במדינות ומדינת החברה, וכו'. סוף ביטול.

כאשר הוא נשאל על גירונתו ברוסיה, על ימי סטאלין האחרונים, על אכז. שהיה נשיא הקהילה - מפנה אחת ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה, לספר "מרום חורף" (הוצאת קוקאסיון, חל אביב) - סובי ספרותי ב'5 (כן, במילים - חמש) שפות: עברית, אנגלית, גרוזית, רוסית, ערבית - פרופ' ויטור. ביקורת תולדות חיים" ושם, עמד 66 המצא ב"ספר בעשה גסיון. להציג את התמונה הערכית והכללית להשגת מוחלת של הלשון כאמצעי לביטוי אנשי, במשולב עם תחושה אחר מטרות ספרותיות. כמו כן רובו כספר היברים ויחידות שנכתבו בארצות שונות, בנפיק שונים, כלשונות שונות - במשך 20 עשרים שנה".

לא מכבר, אובי שכ ד"ר יצחק דוד, יועץ ראש הממשלה מיוזם ליטורים פסי ומקץ במרחב החוק. בנוסף לעבודות השוחקת כיועץ לראש הממשלה, הפיק ליטום לא מכבר - "מונוגרפיה רבת היקף ובה משטר כרכים בנושא 'תולדות יהודי קוקאס' וכוונתו ש'מקשת עבודה גמרה בליטוט ואיטוי החובב מיוזם בתחום: מלטיניאנה קוקאסיון'. הספר יקיש לחק'

חיים ואוהבים

מראיירים של אף אחד

א הייתי ברמת דקלים במשך עשרים השנים האחרונות, והביתי שהיה התפתחה יפה, כשל מוקפה הרכב חושבית. בבוקר מגיירי אחי משלם אלי מכיר המועצה של רמת דקלים ושאל אותי כאלו בקריצה: האם היית לאחורונה אל לא משה לטביה שלהם. אין לי זמן לסיורים. מן מה חשתי אז אני מציע לך, בואי אלינו הוראי איד שפסקו שלו התפתח.

שחק אני לא יודעת כיצד להגיד. מדוע עלי היה לגמור הגנות. מפני שבחיים זה אחרת, הוא מקבל את שכר הגנות, ובכך מסתיים העניין. אבל את מקבלת מה שמקבלת ויש לך ה'בגוס' של מיפגשים עם אנשים וליטוף האנגו ומלה טובה ונוף יפה. בכל זאת - הבן נבעתי לעניין הנף.

אבל את האמירה השוחקת הוה, "עם כבוד לא משלמים במכולת", אי אפשר להמשיך.

סיפורי סבתא

אני יודעת להסביר את התופעה. אבל זוהי עובדה קיימת. יש קשר בין הסבתאות לבין ה"אבאבות". משעה שאשה נעשית סבתא היא הולכת ונעשית במקביל - רק כמה ששקדו לבגדיה - קצת יאכזב, קצת יעצבט. דברים שלעולם לא היתה מוכנה לומר על ילדיה היא אומרת על בנותיה. היא קושרת להם חורים שלא מגיעים להם, נשכחת מנות כגן ששיות, נעשית רכה כלמסליליה כשהיא משמרטפת אותם, מכריזה אנשים כמעט זרים לראות את חמנותיהם שהיא נשאת עמה לכל מקום, משלחה בפני הפעוטות, מוצאת עצמה מסבית להם סיפורי סבתא ולבדר שיאכלו ובעוד כמה או כלתה מתחבת על המאפיץ.

דברים שרואים משם לא נראים מכאן. יש בחולש מסיפורי סבתא מאלה (עלום מבריון מ).

הרור הקורם. הן לובשות ג'ינס, נראות צעירות ואופנתיות, עושות קריירה או שבות אל ספסל הלימודים. אבל אם רק מגורים את האסירדים - אין הן שונות בכלל מן הסבתות שלנו אשר נראו כמו "בוכנס", אבל נהנו עמנו באותה צורה.

אני מודה כי כאשר הגיע אלי לראשונה הספר "סבתא יודעת הכל אבל לא שואלים אותה" (סאת מרי מקבריי, מאנגלית: סמור שיר, הוצאת מורד, ספרי שרה מירדמן), הסתפקתי בעלעל של כמה דקות וקבעתי שזה לא בשבילי. זה בכלל לא בשביל הסבתות הישראליות. הן שונות, הנוטאליות שונה. וכן הלאה. אבל נחתי לספר הרמנות שנייה (כשחוללים בשפעת והראש כבר קראים מכל הזבא ליר) - והמסקנה היא שגם הסבתא הישראלית תמצא בו הרבה נקודות מיפגש עם עצמה, וזאת לאחר שתסיר ממנו את הקורם השמטוני העבה המציין ספרי עצות שהגיעו אלינו מן המדף האמריקני.

הבן שממרחק הישראלית לא נגרש לסל עצות לקטליהאמריקניות כגון "כאשר המטפלת הקבועה של הילד נטלת למשכב, על הסבתא להפגין חוסה ולקייץ להורים: להזיק את הרופא הטוב ביותר באזור, ואף לשלם בכבוד ביקורו. זה לא זול, אבל זה משתלם", גו, כאמת...

הספר גם גורש בתחבולות שידדיה את הסבתא בנושאים כמו איך לא להיות מנוצלת, צרכי שמרספות, איך להתחבב על הנכדים, איך להתחמק מביקורי הילדים מלוס הנכדים בשעת לא רצונית. ואני מאמינה שאתן הסבתות הישראליות המבקשות להתחמק מן הנכדים/הילדים הוא אפסי בהשוואה לעמיתותיהן בארה"ב. לאחר בכלות הכל, האמא היהודית (התופעת) לסבתא יהודיה היא לא המצאה יפנית.

חמש מאות שנה חייתה חולמת עליו ותמיד עם בושח מחדש והאם רואה את החיפוס, את חלומה חמש מאות שנה של מנוחות ושל תקווה

והיכן אחת עכשיו, אחרי חמש מאות שנה באיוז עיי בחרת מכל המקומות שחודשנים ממציא כל רגע, כל שנות, והחלילות המשחרים לאורך כמורב

ובתוך כל זה אני חמש מאות שנה אורבת אותך

מח אדיר

החייך שווים להם ואף לחיות אותם כראוי

חיים מלאי תוכן

ישנו שלב בחיים שבו אדם זקוק יותר לחיי חברו מעולם, חיי יצירה ומעילות תרבותיות מגונות ויחד עם זאת לשלוחה, בטחון ומסגרת נעימה וחמה. חברת "גלי-זאהב" שמחה להציג בפניכם מסגרת כזאת, המאפשרת לכם לנהל אורח חיים עצמאי, לפתח תחביבים, להנות מחברת אנשים ברמתם ולקבל שירותים מגוונים בכל התחומים ברמה גבוהה ביותר. "גלי-זאהב" הינו פרויקט מגורים חדשני הממוקם על חוף ימה המרהיב של נתניה, מול הטיילת, קרוב למרכז העיר. הפרויקט בנוי ברמה גבוהה, מכל 124 יחידות דיור ומיועד להעניק את כל השירותים ולענות על כל הצרכים של דיוריו.

מחיר חברות
לתקופה מוגבלת

מבחר דירות יפהפיות
למקדימים להרשם

הזמנה לפגישה

נציגינו ישמחו להדריך אתכם ולהציג בפניכם את כל המתקנים ולוויין לכם כיצד לבחור באפשרויות השונות.

הנכם מחומנים לביקור התרשמות
וקבלת פרטים במקום.

מפגשים ניתן גם לתאם מראש בטלפון
053-617811 (קוים 13)

ניתן לבקר גם בשבתות

"גלי זאהב" - הבית לדלי החב
שוחת רחב 30, נתניה מיקוד 42260
053-617811 (קוים 13)

אולם מפגשים לאירועים פרטיים
למי חזמנה
נותר מספר מקומות מוגבל
למל חסד.

הדרוסקופ

תחזית לשבוע שבין 11 ל-17 במארכ

דגים	תאומים	כחול	קשת
19 במרואר עד 20 במארכ) חשירות-שתעשו חשבות לגבי עניין חק' שור בקיידה יעלו יפה. המל יבוא אליכם כעשיו באמצעות ידידים וחברים, ות. זה ומן טוב לטולים מחוץ לעיר.	21 במאי עד 20 ביוני) שוחמים מתכננים עכשיו יחד תוכנית לבי העתיד. כושר-השימור שלכם בקשר ליחסים אישיים - מאוין. בתחום העשי קים והכספים צמו לכם מל. אתם עשויים לקבל סיוע כספי לפרויקט בלעוו.	23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) אתם נהנים עכשיו מפעילות ספורטיבית וממשחקים. חומה לטילול מסעיו עשויה להגיע. עיטפים יצירתיים יובו בתצלחה מרובה. פגמים ומגויות עשויים למצוא השבוע אהבה.	22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) בתביים וזאמים יצליחו יפה במעשיהם. פרויקט שתחזקתם על אש קטנה מחזיל עכשיו להתחמם. אתם עשויים לקבל משימו חדשה או הערכה לעבודה שכת ביצעתם. צאיות התפתחות בתחום העסקים.
טלה	שרטן	מאזניים	דלי
21 במארכ עד 19 באפריל) יש לכם עכשיו המון מרץ, ואתם מסוגלים להגיע לחישובים מצוינים בעבודת, שיוכו אתכם בשבחים. גם השאיפות שלכם מתפתחות יותר מתמיד, ואתם עתידים לקי כל החלטות חשבות שישימועו לטובת החוק.	21 ביוני עד 22 ביולי) אתם מצליחים עכשיו להגיע לחישובים אתם מבינים חערב תוכלו להגם עם ידידים ואחובים. בתחום הרומנטי, חרג שות מעמקים. גם פגויות ופגויות עשויים למשח חשבות מישור שתהיה לו חשיבות בחייהם.	23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) אתם מטיבים להתבטא בימים אלה. זה חומן לעשות את כל שיתוף הטלפון שדי חתם זה ומן רב. כדאי גם להגשם עם בקאיים לגבי עסקי רכוש. ענייני חבתי והמשפחה מודגשים, וצאיות שימיים, כשבילכם, נבדאי לחינת לחומנות למל יום.	22 בדצמבר עד 19 בינואר) שירות בארבע-עניינים לגבי אינטרסית כספיים יעלו יפה. אתם עשויים להתחיל לטול על עצמכם תפקיד אקטיבי יותר במעילות קבוצתיות. זהו תקופה מאשעת כשבילכם, נבדאי לחינת לחומנות למל יום.
שור	אריז	עקרב	דלי
20 באפריל עד 20 במאי) שחלוקת קטנה עלולה להתגלע ביחסים עם חבר. בתחום העסקים, חשימוט שלכם במיטת. במסך השבוע חוסה חשיו מת לבסס לענייני נסיעות או לימודים. מעילות תרבותיות מעסיקות אתכם ביי מים אלה.	23 ביולי עד 22 באוגוסט) פרויקט בתחום הביתי יבוא השבוע ליד שים. בתחום העבודה צמו מל, והיכונו התקדמות בקריירה. אתם נוטים עכשיו לעשות בתחביבים חקשורים במחשבת. זה ומן טוב לשלב עסקים עם בילויים.	23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) השבוע כדאי לערוך קניות חשובות - חשימוט שלכם בתחום זה - במיטבו. חדי שות חובות צאיות לתועי משותף. כשי עות חערב אתם מדגישים את השחיית באותה עם מישור אהוב. זה ומן טוב לה כישיו לרעיוכם.	20 בינואר עד 18 בפברואר) השבוע תוכלו ליישב מחלוקת עם חנו. הקלמים. ענייני חבתי מתהלים על פי מתנות. זוגות אוהבים ירבו לבלות יחד. אתם עשויים להצטרף לפעילות צדקה.

נשים בארון הקודש

(המשך מעמוד 42)
שכבעו, והכנתי סמינר בהשתתפות סוציולוג ב"הרסים".
בסמינר, היא אמרה, נוכחה לדעת עד כמה גרול היה הצורך בטיפושים מהסוג הזה. "הסוציולוג התחיל בדברים הקלים, הפחות מעוררים מחלוקת, ועבר בהדרגה לדברים הקשים יותר. כמה למשל, מקרה של ערבי שמסתובב בתחנה המרכזית בתל-אביב, או בירושלים, בזמן שמתגלגל שם מטען חומר נפץ. איך מתחילים אליה? איך הוא מרגיש?"
היא אמרה, התחיל הדיאלוג הקשה. התפרצויות של רגשות. בזמן הסמינר החלש על קיומו של מחנה קיץ ראשון לציונים יהודים וערבים ב"הרסים".
הקיסנה הראשונה, ב-1980, נערכה ל-30 בני נוער יהודים ו-20 ערבים. אותם ילדים חזרו לקטנות בדפוסת חוכמה וטסת.
לקיסנה הראשונה הגיעו הבנות הערביות עם מלחים - "לשמור על בתוליהן", צחקק ברש. הבנות הערביות סרבו לשחות בכריכה יחד עם הבנים. את הצעירה מפרו בכך שהבנות היוודיות שוחו קודם עם הבנים, ואח"כ גבסו לכריכה עם הבנות הערביות. זה היה מחנה נחמד לראות את ההבדלים בין הבנות. בת מפר שרבי יושבת על שפת הכריכה עם בגדים, בת מינו לכריכה מבכבשים וחולצה קצרים, והיודיות מסתובבות עם ביקיני.
המתנות, אמרה ברש, מבוססים גם על רמה גבוהה של משחקי חברו, שיתוף דת ועל חיים ככלי. משחק מקביל שם זהו הוא החרות עם חברים הלאומיים של שני העמים ועם אירועים שונים. ידעושים על הלוח את כל תוצנים של שתי החרות. גם את "הדמארי" ואת "יום הארמיה". הגער או הגעה בתחנים פורשיים את הוג או האירוע שחם רצנים לדבר עליה. הוכחה האימפולסיוניים מבקשים תמיד להתחיל ביום הערמה, והודריך הערבי לא מאשר. הוא מבטין להגיע לוח בשלב יותר מאוחר.
עד שנת 1987 התקיים פרויקט קייסנות תורס, שנקרא "קירוב לבבות", ב"הרסים", ששיגר "רעשים" לפני ארבע שנים קיבל להפריקט את "פרס השלום" מטעם משרד החינוך.
הרעיה היתה עם תנועה חידושי. כשהיינו נכנסים לבתי ספר לדבר איתם, להגיע להם להתחיל

באלחמה סיני שמתח' שניתנת פקודה לקטור לשבויים האצרים לצוות הרי הם קודם כל בני אדם, ובצאעים. הכוחי בקדחה

בתערכת הסמינר הללו התחילו ב"הרסים" שאלו ב"הרסים" מרכז הוצר ובית הארחה של התנועה ליהדות מתקדמת. העימותים שם, מספרת ברש, חרבה יותר קשים. "הערבים שואלים להשל, להם אין חק השבת חל גם על ערבים. להם ערבי שיצא את הארץ לפני 67 אינו יכול לחזור לביתו. אלו שאלות שאין לי עליות תשובה".
לפני חורש, לאחר תחילת ההפוגות בשטחים, התקיים סמינר נוסף, פחות, שפורסם עליו בכלי התקשורת. הגיעו 33 יהודים ושמונה ערבים, שני מורים ערבים שמגיעים לכל הסמינרים לא הגיעו

הטרור

בעריכת בנימין נתניהו

"מעולה, נחרץ
בהבעת
הבטחון
שהמערב
מסוגל לגבור
על הטרור"

ספרים מבית טוב

הטרור

**מעניין מאוד
רגע היסטורי**

זה היה רגע היסטורי - לאדם, לפחות. המדענים העובדים ב"עולם הים" שפסקו לרדת, ארצות הברית, זכו להופעתו הראשונה במסגרת: בפעם הראשונה הצליחו לראותה, ולקצות פסקה. את לידתה של לונדון זקנה, ומי ולילות, לא לאות, ארבע השנים לרגע הסדור - והסכנת השתקפות. סלירה ומשכה ומו חצר, וחור דקות

דוקט ספורט לאור מבן עושה עם אמה

כוכב שביט (פרק 23) - כתב וצייר אורי פינק

הימנו המטריד שלי
 עלי, גוערת בי, אכל ההתעלמות האזרח שלי.
 דוקא התנחלתי, הקברתי, בנשתי קליקה, אכל אקא לא תיקה, וליא לא הפסיק לבכות. בקצה, קום קבוצה של קליקה.

זה היה בצחוק, בסלי
 ליאור, אחי המסמס, המפסק, המפסק (מסמס) ביוזר בעולם, שהוא גם האח הקטן שלי, במקרה, תלוי לפרק את העולם. איך הוא מעז האם לא ראה שהוא מקוים בדי קלית רובקריקית משקללת, ששש שעות עבדתי עליה?
 לקחת את קלי השמיים המשקלל הזה, ולקחת אותו בקנאות בין האפעות. קשה הוא מנסה לקשר במהפכת הקונו... בקנה שקמוהו טוב, אז אולי לא הייתי צריך להתגנף עליו ממאור... ואולי זה היה מנאם, המעיקה שלי בקר סיר שלי.

... וגם הייתי בטוח שהוא עושה לי דוקא, קשה החחיל לצרם ולבבות כמו שאני שונה במיוחד. חוץ מזה - איזה חסר חסר שבת מצדו לצוות קר, בדיק קשה אקא וקא בסדר השמיר את העומת אסר הקתרים שלה.
 אז סממתי לו מ'פה. מה הוא חושב לעצמו על מי הוא חושב שהוא עובד בענייניו אסר קר קא אקא וקא בסדר. קדים, ששקה לו את הפנים במים, שקה סקלית לקח על פרק דרו וקשה לסרעית אותו, ששסיק לבבות.
 אז היא בקל לא הספקלה. וזה קבי רועי. לו לפחות הקה צועקה

אשתעשעים
 פתרונות נא לשלוח למעריב לילדים, תר. 20044 ת"א.

גלו את המספר
 בכל פתרון לשנו גם - מספר קלשהו. כדי להקל עליכם נתנו את ראשי התשובות של התשובה.
 1. קבוצה בקרי הישלים מה
 2. ספר של ימיה קשרנוביץ שבא
 3. מי העבירה אב
 4. יום של על על קרבו בית המקדש
 5. לזמנת מחול ישראליית בש
 6. בית הגב בש
 7. מפלמחמול ישראלי משה
 8. ספר של דיוקא ש
 9. תבנית קלוינה שב
 10. יש לו יתרון בקמדה על פני יריבו

צפרים ברמזים
 הרי לפניכם רמזים לשמות צפרים. התחילו להחזקו
 1. לועב. 2. חפש. 3. סוג של גז. 4. קוית דאר קמלה. 5. לא מתוק בתוכו. 6. שקה של אנשים. 7. מעין בספר. 8. ששן לך.
 בין הפותרים יוגרל סט פלסטילינה

תשבץ מאכלים ומשקאות
 מאנה: 1. מאכל לחובה. 2. מאכל נמוץ
 מאכל בדרך קלל עם פחה. 3. מוץ
 אבותינו בפדבר. 4. מאכל עשוי
 מביצים טרופות. 5. חמם בצק במנור
 על מנת להכשירו לאכילה. 6. כן. 11.
 קריאת שמחה. 14. מקום מחוס עשוי
 מקקא. 17. קלי לשים בו נזלים. 18.
 אחול. 19. הסוד שמצא בבר. 21.
 הכנים לחובו מאכלים. 22. קבוצה
 נקמרים הפועלים בשם חברה או צבור.
 24. פרוקת. 25. אבר האכילה. 26.
 27. בת קול חוצרת.

קוראים
 מאת: משה דור
 עיוות: הנה אדלו
 תוצאות מסדה

מאנה: 1. מאכל לחובה. 2. מאכל נמוץ
 מאכל בדרך קלל עם פחה. 3. מוץ
 אבותינו בפדבר. 4. מאכל עשוי
 מביצים טרופות. 5. חמם בצק במנור
 על מנת להכשירו לאכילה. 6. כן. 11.
 קריאת שמחה. 14. מקום מחוס עשוי
 מקקא. 17. קלי לשים בו נזלים. 18.
 אחול. 19. הסוד שמצא בבר. 21.
 הכנים לחובו מאכלים. 22. קבוצה
 נקמרים הפועלים בשם חברה או צבור.
 24. פרוקת. 25. אבר האכילה. 26.
 27. בת קול חוצרת.

